DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 12
DECEMBER 1963
112. ÅRG.

Julen 1963

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 12

DECEMBER 1963

112. ÅRG.

Indhold:

Stjernen ønsker sine læsere en Glædelig Jul!

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon 01 - 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Fra missionens præsidentskab

Julen er den tid, hvor vi skulle mindes Kristus.

»Hun skal føde en Søn, og ham skal du give navnet Jesus«. *(Matt. 1:21).*

Det er mere end nitten hundrede år siden, englene i sang gav udtryk for deres himmelske glæde over Kristusbarnets komme. Barnet har bragt glæde i hjerterne hos unge og gamle i alle verdens nationer.

Hvorledes kan vi opnå den fred, som englene sang om og som hyrderne fandt i den lille stald? At opnå den fred er en af de største velsignelser, der kan komme til det dødelige menneske.

Den kommer ikke ved passivitet, men ved at gøre Guds vilje, den fred som Kristus havde i tankerne, da Han efter sin opstandelse viste sig for de Tolv og sagde: »Fred være med jer!«

Lad os stræbe efter at oprette fred på jorden ved at udøve den samme gode vilje overfor hinanden, som Gud har vist os!

Hvis blot folk af alle nationer kunne føle den dybe trang til at have fred i deres hjerter for hele menneskeheden, hvis de var villige til at gå endnu en mil! Hvorledes kan vi få den fred, som englene sang om og som hyrderne fandt på det lille beskedne sted, hvor Maria lå i stalden?

At opnå den fred er en af de største velsignelser, som kan komme til et dødeligt menneske. Den kommer ikke ved passivitet, men ved at gøre Guds vilje.

Det er den julens ånd, som tæller; det er den følelse, at vi er Hans brødre, og at vi ønsker at leve for at komme tilbage til Hans nærhed, så at vi ligesom hyrderne kan gå lige ind til selve Kongernes Konge, Herrernes Herres nærhed.

Lad os i år have den virkelige julens ånd, med den forvisning, som hyrderne havde, da de hørte englenes budskab, og med den ånd gå til Ham.

Det er fra hjemmet, at den sande og varige betydning af julen må komme. Det er der, børnene lærer forskellen mellem symbolet og det materielle, mellem flitterstadsen og testamentet.

De vise mænd, hyrderne, stjernen, juletræet, det er ikke julen, men de er symboler på julen.

I børn, kender I forskellen? Nogle børn, som endnu ikke er kommet i skole, vil lytte til nogle få linier fra Det nye Testamente, hvor Lukas taler om hyrderne, »som lå ude på marken« og deres vandring til stalden. Lad os begynde dette års julehøjtid med at læse Lukas, kapitel 2, vers 1—20, højt for vor familie.

Når børnene ser en stjerne i toppen af juletræet, kan vi fortælle dem om den nye stjerne, som oplyste mørket i Bethlehem og strålede over det sted, hvor det lille Barn lå. Der er mange ting, som børnene ikke kan forstå, men de kan høre og forstå historien om det nye lys, som kom for at lyse vejen op for alle børn og for alle mennesker overalt i ethvert land og i alle generationer.

Hvor hurtigt juleaften kommer, hvor hurtigt familien vokser op og medlemmerne bliver spredt, hvor hurtigt jordelivet er forbi! Lad os skønne på hvert eneste øjeblik sammen med børnene, så historien om den første julehøjtid kan blive virkelighed, med ærbødighed og glæde.

Julen ville ikke være fuldendt, hvis vi ikke sang alle vore dejlige julesange, og gennem den harmoni, som de gamle stemmer danner sammen med de små børns, kan det blive en hjertevarmende oplevelse. Vi skulle alle have en taksigelsens bøn for vore mange velsignelser i vore hjerter. Prøv at fange den virkelige julens ånd med megen taknemmelighed i jeres sjæl.

Må vi udtrykke vore hjerteligste hilsener og frommeste ønsker for jeres sundhed og lykke i det kommende år.

Jeres hengivne

Præsident og søster *R. Earl Sorenson.*

NOGLE TANKER OM Julen

af *Præsident David O. McKay*

Af alle højtider blandt kristenheden er julen den, der er blevet mest almen anerkendt og fejret. Der er noget væsentligt ved den, som appellerer til enhver, lige fra grønskollingerne og det lille spædbarn til den gamle filosof, der nu vandrer i livets solnedgang. Det er den eneste højtid i løbet af året, hvor egenkærlighed er afskaffet, hvor ønsket om at få er erstattet med venlighed, tilgivelse, overbærenhed, kærlighed. Det er blandt andet disse enkle dyder, der gør denne højtid så frydefuld.

I min ungdom, som bondedreng, drømte jeg om at besøge Bethlehem, især når jeg fyldte krybberne med frisk, rent hø til vore dyr ved juletid. Den drøm blev virkelighed, da jeg for enogfyrretyve år siden sammen med broder Hugh J. Cannon kørte gennem de samme bakker, hvor Maria og Josef vandrede den aften, da de havde håbet at finde husly, men »der var ikke plads .... i herberget« *(Luk. 2:7)*. De måtte gå, ikke til en stald, som vi tænker os den, men til en hule, hvor der var kvæg, og hvor deres vogtere opholdt sig om natten.

I 1921 forlod vi Jerusalems porte sent om eftermiddagen og kørte i en Fordvogn omkring fem miles fra Jerusalem til Bethlehem. Vi havde netop forladt Rachels grav ved vejsiden, med alle dens historiske minder om Rachels bortgang efter at hun havde født sin anden søn Benjamin, da vi så en flok får foran os. Føreren af vognen tudede i hornet, og fårene begyndte at løbe, idet de fulgte den mand, som løb foran dem, bort fra vejen. Han var ikke den, der drev fårene. Han løb væk fra vejen, og fårene løb efter ham. Da vi passerede ham, var de ledende dyr i fåreflokken samlede omkring deres hyrde, og spiste noget af hans hånd, ligesom vi nu giver vore heste, når de kommer hen til os. Jeg tror det var et stykke sukker.

I det øjeblik huskede vi Frelserens ord, udtalt for hundreder af år siden: »Mine får hører min røst .... en fremmed derimod vil de ikke følge«. *(Johs. 10: 27,5)*. Fårene samledes om hyrden og vidste, at de var i sikkerhed, så længe de var i nærheden af ham. Da vi passerede dem, kom de tilbage til vejen, og vi fortsatte vor vej til Bethlehem, og vi forestillede os Maria og Josef, som travede afsted for over nitten hundrede år siden. Det var følgende billede vi så i vort sind:

Byen var blevet mørk. Solen var gået ned bag skyerne, Josef var træt. Maria var endnu mere træt, da de bankede på døren til herberget, kun for at få den besked, at »der er ikke plads«. Værten kunne have sagt: »I må hellere gå ned i byen, hvor kvæget er. Der vil I finde plads hos dem, som holder aber og måske en kamel«.

Den nat blev et lille barn født, og der var hyrder på marken. Man kan se hyrder, når man kører fra Jerusalem til Bethlehem, men sandsynligvis ikke på den årstid, som verden kalder julen, thi hyrderne vogter ikke deres hjord på den tid af året, men det har ikke noget at sige. Det er begivenheden, som interesserer os.

Hyrder vogtede deres hjord om natten.

»Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stort frygt.

Men engelen sagde til dem: Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en Frelser født, i Davids by; han er Kristus, Herren«. *(Luk. 2: 8—11)*.

Denne beretning om den første jul er den yndigste historie, der nogensinde er fortalt — den yndigste historie, fordi de evige principper forkyndte — »en stor glæde« som skulle være »for hele folket« *(Ibid. 2:10)*. Verdens lys skulle skinne i hvert eneste hjerte.

Ydmyge hyrder, som var blevet underrettet ved åbenbaring, »fandt Maria og Josef tillige med barnet, som lå i krybben«. *(Ibid. 2:16)*. Vise mænd fra østen blev ført til Ham ved hjælp af visdommens kilde. Da Maria efter fyrretyve dage, i overensstemmelse med Moseloven *(3. Mos. 12:1—8)*, bragte barnet til templet, genkendte Simeon Barnet som ».... Herrens Salvede«. *(Luk. 2:26;* Talmage: *Jesus the Christ, p. 95)*.

På denne måde blev det allerede ved den første jul vist, at alt folket — de ydmyge, de lærde, de rige, de store — som oprigtigt søger Kristus, vil finde Ham og blive af ét sind i et guddommeligt broderskab. Alle skranker overvindes i Kristi nærhed.

Siden den tid dateres alle begivenheder i historien efter den store begivenhed i stalden. »f. Kr.«, før Kristus, alt hvad der skete før Ham, og »e. Kr.«, efter Kristus, alt hvad der er sket siden Hans fødsel.

Den sande julens ånd er Kristi Ånd. Strålende gennem århundrederne kommer den himmelske forkyndelse om det lille Barns fødsel i Bethlehem, »Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har Hans velbehag!« *(Luk. 2:14)*.

Det vil være passende, om vi ved juletid fornyer vore ønsker om og styrker vor beslutning om at gøre alt, hvad der ligger i vor magt for at gøre det budskab, der blev forkyndt af englene, til virkelighed. Lad os herliggøre Gud ved at søge det gode, det sande, det skønne; lad os stræbe efter at skabe fred på jorden ved at vise den samme gode vilje mod hinanden, som Gud har vist os.

Han levede for os, for at vi kunne leve. Han kom for at give os evigt liv. Lad os tage imod Hans gave med taknemmelighed.

Jesus er Fredens Prins, men Han vil ikke bringe fred til verden på nogen magisk vis. Som Han altid har gjort, vil Han kun tilstå den i henhold til den lov, hvorpå den, som alle velsignelser, er forudsagt. Had skaber had, kærlighed avler kærlighed, venlighed indbyder til mere venlighed, og venlighed og kærlighed avler fred. Når menneskeheden lærer denne enkle lektie, vil freden komme til dem som et naturligt resultat.

Julen er altid for familier — og søster McKay forener sig med mig og min familie i at sende vore varmeste julehilsener til hver eneste af jer og jeres familie.

David O. McKay

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Hvad er betydningen af Prædikerens Bog, kapitel 9, vers 4, 5 og 10?

Spørgsmål:

Vi beder Dem venligst forklare betydningen af Prædikerens Bog, kapitel 9, vers 4, 5 og 10, der lyder som følger:

»Kun for den, der hører til de levendes flok, er der håb; thi levende hund er bedre faren end død løve.

Thi de levende ved dog, at de skal dø, men de døde ved ingenting, og løn har de ikke mere i vente; thi mindet om dem slettes ud ....

Gør efter evne alt, hvad din hånd finder styrke til; thi der er hverken virke eller tanke eller kundskab eller visdom i dødsriget, hvor du stævner hen«.

Svar:

Disse skriftsteder har fået nogle velmenende folk til at tro, at det dødelige legeme ikke har nogen ånd. Andre tror, at ånden slumrer ligeså vel som legemet i graven. Hvorledes noget intelligent menneske kan akceptere en sådan tro, når man er stillet overfor så mange skriftsteder, der lærer os, at menneskets ånd er et komplet væsen, som eksisterede før fødslen, er forenet med legemet i det dødelige liv og fortsætter at eksistere efter døden, er noget, der er meget mærkeligt og svært at forstå. Ydermere får vi af Skriften den vished, at ånden og legemet atter vil blive forenet for aldrig at skilles efter opstandelsen. Frelseren gjorde dette meget klart, da Han udførte sin gerning her på jorden sammen med sine disciple.

Den sande betydning af disse skriftsteder henviser til en simpel kendsgerning. Den kendsgerning, at efter at et menneske er afgået ved døden, er han snart glemt. De ting i verden, der angår ham, forretning, glæder, sorger, huskes ikke af de efterladte og vennerne. Verden går videre med sine gøremål, dage kommer og går, som årstiderne gør det, og jorden fortsætter sit løb gennem himlene på samme måde, som om de døde aldrig havde levet. Lige meget hvor stor eller berømt et menneske kan have været, varer det kun en kort tid, før han er glemt. Heller ikke har den døde mere noget ord at meddele, råd at give, og tingene går videre på deres naturlige måde uden ham. Når vi derfor ser på disse skriftsteder i deres sande lys, må vi indrømme — de døde er snart glemt.

At den dødes ånd ophører at eksistere, at holde ud, at tænke eller handle, er en vildfarelse. Døden afslutter ikke eksistensen. Den beviser ikke, at den udødelige ånd på nogen måde er ophørt at fungere. Heller ikke beviser den, at der ikke er nogen ånd, der boede i det døde legeme. Øjensynligt var disse ord, der tilskrives Salomon, skrevet i hans senere liv, efter at han havde overtrådt de guddommelige bud. Hvad der end kan have været tilfældet, når vi ser på det og undersøger det på naturlig måde, må vi indrømme, at Salomon havde ret, i det mindste i det store og hele. Vi er ikke i stand til i dødeligheden at kunne tale om eller på rette måde vurdere de privilegier og anledninger, der gives de dødes ånder, men vi kan sige med Salomon, at når døden kommer, bliver legemet lagt fredeligt i graven, og at det ikke kender noget til en travl verdens sager. Når vi derfor taler om det dødelige legeme som et væsen, kan vi fuldtud samtykke, men den levende ånd, som hører til dette legeme, er i høj grad levende. Vi har aldrig fået at vide nøjagtigt, hvor meget den bortdragende ånd får lov til at vide og forstå angående tilstandene, som de fortsætter på jorden efter døden. At ånden stadig eksisterer som et levende væsen, ved vi ganske sikkert, for den blev skabt til at være evig. Det dødelige legemes død medfører ikke åndens død. Den fortsætter, har livskraft og ser fremad mod opstandelsens dag. Derfor er den tanke, at ånden sover ind, eller at der ikke er nogen evig ånd, falsk, og det modsatte fremgår af alle de åbenbaringer, som Herren har givet mennesket siden Adams dage.

Der er utallige eksempler anført i Skriften, som peger med bestemthed på den kendsgerning, at ånden er et væsen, at den vedvarer efter døden, fordi den er evig. Bibelen afslører tilfælde, hvor de afdøde har vist sig som ånder for de levende. Historien om Saul og heksen i Endor er ikke en vildfarelse, men en afgjort kendsgerning, ikke at Samuel blev »kaldt op«, men den kendsgerning, at der var ånder i tilværelsen. Frelserens historie angående Lazarus og den rige mand er et bevis på denne sandhed. Vor Forløser ville ikke fortælle en fiktiv historie af så vidunderlig betydning, hvis den ikke var baseret på sandhed. Intet tænkende menneske ville anklage Guds Søn for at fremsætte en fingeret historie af så stor betydning som historien om Lazarus og den rige mand, med mindre baggrunden var baseret på sandhed. Hvis disciplene, da Herren viste sig for dem efter sin opstandelse, havde fået den tåbelige idé, at de troede, at når Herren viste sig for dem, så de en ånd, og der findes ingen ånder, ville Herren rent ud have fortalt dem, at der findes ingen ånder. Men hvad sagde han?

»Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har«. *(Luk. 24:39).*

Denne udtalelse af vor Frelser skulle gøre en ende på al meningsudveksling.

Joseph Fielding Smith.

Byggemissionærens kald

af Præsident *Mark E. Petersen,*

tale ved en byggemissionær-konference i England fornylig.

(fortsat)

I husker, at Herren sagde, at enhver af os vil blive holdt ansvarlig selv for vore ørkesløse tanker. Når jeg har talt med missionærer om dette, har jeg sagt til dem, at hvis Herren er interesseret i at dømme os for vore ørkesløse tanker, hvad så med vore ørkesløse timer?

Vi må arbejde, vi må arbejde, vi må være grundige, vi må være samvittighedsfulde, vi må udføre et godt arbejde, vi må være ærlige i alle ting, lige meget hvad vi påtager os. Herren har befalet os, at vi skal have udholdenhed — at vi skal holde ud til enden. Proselyt-missionærer bliver sommetider trætte og sætter sig på deres kufferter, som de sommetider siger, og særlig er dette sandt henimod den sidste del af perioden. Vi har haft proselyt-missionærer, som i de sidste to måneder af deres mission blot har »siddet på deres kufferter« og har længtes efter at komme hjem. Det er det tidspunkt, hvor de var bedst kvalificeret og kunne have udført det bedste arbejde og kunne have været de mest produktive, men var de mest uproduktive på grund af den kendsgerning, at de ikke holdt ud til enden.

Vi håber, at når vi bygger disse bygninger, at vi vil holde ud til enden, og at vi vil udvikle den slags udholdenhed, som vil fjerne mismod og nedslåethed, og opbygge begejstring inde i os. Hvis vi holder ud til enden, og hvis vi virkelig når målet, så kan vi sige som Paulus med den samme slags lykke, at vi også har fuldendt løbet; vi har også bevaret troen.

Hvis vi bevarer troen på dem, som stoler på os, hvis vi vil holde ud til enden og gøre vort bedste lige til enden, kun da vil vi have den slags tilfredsstillelse, som vi vil ønske at tage med os hjem, når vort kald er forbi.

Nu, det næste punkt er samarbejde. Dette er »teamwork«. Enhver slags missionærarbejde er teamwork. Når vi går ud for at missionere, er vi et hold. Hvis vi bygger et mødehus, er vi et hold, og bygge-supervisoren er kaptajn på holdet. Vi, byggearbejderne, er på hans hold og følger kaptajnens signaler. Vi ved, at han kender arbejdet. Vi kender det ikke nær så godt, som han kender det. Med hans dygtighed og baggrund ved han, hvad det er vi gør. Vi vil sige ja til de opgaver, han giver os, og give ham vort hele og fulde samarbejde og ikke holde os tilbage.

En af vanskelighederne med proselyt-missionærer, så vel som med andre folk, er at de kan blive ubehagelige. Der er ingen plads for ubehageligheder i missionærarbejdet, er der vel? Der er ingen plads til ubehageligheder på byggegrunden. Vi er brødre og søstre, vi er kristne, vi har påtaget os Kristi navn. Vi påtog os det selv, da vi blev døbt, og derfor må vi udføre Kristi arbejde og må holde budene og må elske vor næste som os selv.

Og derude på byggepladsen, hvem er der vor næste? Det er den mand, vi arbejder sammen med — alle de mænd vi arbejder med. Som kristne, hvad er da et af de større bud, særlig angående menneskeligt samkvem? »Alt hvad I ønsker, at menneskene skal gøre mod jer, det skal I gøre mod dem«.

Hvis jeg nu må forlade byggepladsen et øjeblik, vil jeg gerne tage jer med tilbage til de hjem, hvor I bor. I er forskellige. Det er derfor, I må være endnu mere omhyggelige og samarbejde endnu mere end proselyt-missionærerne med hensyn til de hjem, hvor I bor.

De sidste dages hellige yder et offer for byggearbejdet ved at have jer i deres hjem. I er gæster i det hjem. I er der ikke, fordi I har ret til det. I er indbudt til at være der. Det arbejde, som de mennesker gør for at skaffe jer husly og bekvemmeligheder, er et arbejde, som er et bidrag til Guds værk. Det er ikke blot det at være flinke mod jer, selv om de gerne vil være det. Det er et arbejde for at bygge bygningen, at opbygge Riget. I er gæster, af den gæstfrihed, som de viser, fordi de er gode sidste dages hellige, som ønsker at opbygge Riget.

I må derfor være samarbejdsvillige i dette hjem! I skal være gentlemen i enhver heseende — aldrig et ubehageligt ord i hjemmet, aldrig en kritik, aldrig nogen argumenteren.

En af de store lektier, som Herren lærte os i Mormons Bog, kom lige efter at han første gang viste sig for nephiterne efter sin opstandelse. Han samlede dem sammen. De havde haft skænderier og ordstrid. Han sagde, at der ikke skulle være ordstrid iblandt dem, således som der havde været.

Stridens ånd er Djævelens ånd, så hver gang vi derfor skændes eller strides, gør vi det gennem Djævelens ånd. Da vi er missionærer, må vi udføre vort arbejde med Guds Ånd, må vi ikke? Hvis der er ubehageligheder, åbner vi døren og lukker Djævelens ånd ind, og Herrens Ånd går ud af det andet vindue, fordi Herrens Ånd ikke vil være hos os, hvis vi indbyder Djævelens ånd. Den måde, hvorpå vi indbyder denne ånd, er gennem ordstrid, skænderi og ubehageligheder. Lad der derfor aldrig blive ubehageligheder, hverken på byggepladsen eller i hjemmet.

Vær altid gentlemen i hjemmet. Vær rene der. Gå ofte i bad, hav rent tøj på, lad aldrig jeres snavsede tøj ligge og flyde, så søsteren skal rydde op efter jer. Gør badekarret og håndvasken rene efter jer. Når I sidder ved bordet, så vær gode missionærer. Ved I, hvad en god missionær gør med hensyn til sine måltider? Han spiser alt, hvad der bliver sat for ham, med taknemmelighed.

Det næste, jeg gerne vil sige til missionærerne, er dette: de skal have ydmyghed. Vi kan ikke udføre vort arbejde uden ydmyghed. Vi må huske på, hvad vi er, og at Herren har sagt: »Uden mig kan I intet gøre«. Enhver af os trænger til at huske dette.

Jeg minder mig selv om det gentagne gange hele tiden, fordi jeg af bitter erfaring har lært, at uden Ham kan jeg intet gøre, og at hvis Han nogensinde trækker sin Ånd bort fra mig, bliver jeg den værste slags mislykkede individ. Uden Ham kan vi intet gøre. Lad os erindre, at som missionærer behøver vi Ham på byggegrunden. Husk, at vi på byggegrunden har brug for al den dygtighed og al den sindets skarphed og al den Helligånds lys, som vi kan få.

Gud kan give os dygtighed. Han kan

give os ideer. Han kan gøre os til bedre arbejdere, og vi bygger Hans hus; derfor må det gøres på en fremragende måde, og vi kan ikke overgå os selv alene. Uden Ham kan vi intet gøre.

Ydmyghed omfatter naturligvis villighed til at lære. Lad os som arbejdere på byggegrunden aldrig gå ud fra, at vi ved mere end bygmesteren. Naturligvis kan vi give råd til supervisoren. Lad os altid tænke over sagerne sammen, vi behøver det. To hoveder er altid bedre end ét. Men lad os huske, at der altid er et overhoved i Kirken, og i det arbejde vi udfører, er supervisoren overhovedet og træffer afgørelserne. Når afgørelsen er truffet, akcepterer vi den i ydmyghed og følger ham, og vi arbejder og bygger på den måde han ønsker det. Dette er en proces, hvorved vi lærer noget, men vi lærer aldrig uden ydmyghed. Vi lærer tålmodighed og hvorledes vi skal udvikle en kristus-lignende karakter. Lad ingen af os gå ud fra, at vi har alle svarene. Lad os være tålmodige og huske, at tålmodighed er en del af ydmygheden. Hvis vi skal være ydmyge, må vi være tålmodige og villige til at lære og tage imod vejledning fra dem, der står over os.

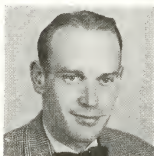
Og så er der renlighed. Uden renlighed kan vi ikke gå fremad, og jeg mener mental renlighed og åndelig renlighed så vel som fysisk renlighed. Vi er som missionærer forpligtet overfor den Almægtige til at være rene i vort sind og vore vaner og rene overfor vore medarbejdere. Frist aldrig nogen. Ingen uren tale, ingen urene historier, ingen usømmelig tilnærmelse til unge mænd eller unge piger. Herren har sagt: »Vær rene, I, som bærer Herrens kar«.

Så er der ofringens ånd. Offer fremkalder himmelens velsignelser — villighed til at lægge egoisme til side, egenkærlighed til side, vore egne ønsker til side, fordi vi opbygger Riget, og vi må have øjet henvendt på Guds herlighed.

Til slut kommer jeg tilbage til troen, men denne gang angående bøn. Vi kan ikke være missionærer uden bøn. Lad os bede aften og morgen, ja, på vore knæ. Men lad os have en bøn i vore hjerter hvert øjeblik på dagen, så vi kan udføre det bedst mulige arbejde; så Herrens Ånd vil komme til os og give os den dygtighed og den inspiration og det lys, at vi kan bygge på strålende vis for Guds Rige, og dette er min ydmyge bøn for os alle.

(Fra *»The Builder«, European Church Building Missionary Program,* september 1963).

NY 1. RÅDGIVER I MISSIONSPRÆSIDENTSKABET

Efter godkendelse fra Det Første Præsidentskab er broder *Josef Thomas Asmussen,* Amager Gren, den 17. november blevet beskikket og indsat som 1. rådgiver til missionspræsident R. Earl Sorenson.

Præsident Asmussen er født i Gentofte den 29. december 1922 og blev døbt i Kirken den 18. april 1953. Han blev ordineret til ældste den 26. november 1961 og har arbejdet som præsident for G.U.F. i Esbjerg, som rådgiver i Amager grenspræsidentskab og sidst som grenspræsident for Amager Gren, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne præsident Asmussen i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Distriktskonferencerne

i 1964 afholdes til følgende tider:

Aarhus	18. og 19 januar
København	25. og 26. januar
Aarhus	18. og 19. april
København	25. og 26. april
Aarhus	17. og 18. oktober
København	24. og 25. oktober

JULEHILSEN FRA AMERIKA

Kære søskende og venner!

Når julen nærmer sig, går vore tanker mere end nogensinde til vore vidunderlige venner i Danmark.

Danmark er et smukt og fortryllende land, hvis folk er venlige og gode og elsker deres medmennesker.

Vi havde mange dejlige oplevelser i de år, hvor vi havde det privilegium at arbejde i det skønne land på den anden side havet. Vi vil altid tænke med glæde på vore mange venner der og på de vidunderlige oplevelser vi havde sammen. Vort liv er blevet rigere gennem disse oplevelser.

Vi følger med stor interesse Kirkens fremgang i det fjerne land og glæder os over at se, hvorledes arbejdet går fremad. Der er intet større i verden end Jesu Kristi evangelium, og der er intet, som kan bringe mere varig lykke i livet end at adlyde de bud, vor Frelser har givet os, og at vide og være klar over, at hvis vi er trofaste og efterlever vor Himmelske Faders bud og befalinger, vil vi få det strålende privilegium atter at leve i Hans nærhed. Kan der være noget mere vidunderligt at stræbe efter her på jorden?

Det er mærkeligt, hvorledes et lille barns fødsel således kan påvirke utallige millioners liv ned gennem tiderne. Kristusbarnets fødsel er en så vidunderlig historie. Det var en begivenhed, som var blevet profeteret, og var noget, som verden havde ventet på. Men da den kom, var der mange, som ikke ville anerkende den og ikke genkendte det lille barn som den forjættede Frelser.

Den smukke beretning om Kristusbarnets fødsel findes i 2. kapitel i Lukas-Evangeliet. Som det var skik og brug skulle alt folket skrives i mandtal og derfor drage til hver sin by.

Og Josef og Maria drog også op fra Galilæa til Davids by, som hedder Bethlehem.

»Og det skete, medens de var der, kom tiden, da hun skulle føde.

Og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.

Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men engelen sagde til dem: Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!

Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe. Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde:

Ære være Gud i det højeste!
og på jorden fred
i mennesker, der har hans velbehag!«

Næsten tyve århundreder er gået siden den hellige nat, men historien om Kristi fødsel er kommet ned gennem tiderne for at betage jordens børn og bringe livets vej til menneskeheden.

De sidste dages hellige er i sandhed et velsignet folk. Vi har fået en forståelse af Jesu Kristi Evangelium. Vi forstår formålet med livet. Vi er klar over, at kun ved at holde Herrens befalinger kan vi opnå virkelig glæde og lykke. Det lærer os tilgivelse og hjælper os til at tage mere hensyn til andres følelser, efterhånden som vi overvinder vore egne fejl.

Vort Evangelium får os til virkelig at skønne på familiebåndene, fordi vi ved, at de kan være evige.

Vi lærer meningen med virkelig at tjene, at tjene i de pligter, der vedrører Kirkens arbejde, tjeneste overfor familie, venner, syge og nødlidende.

Vi forstår det store ansvar, som hviler på vore skuldre, nemlig at lære alle, som vil lytte, om Evangeliet.

Det er vor pligt at undervise andre ved vort eksempel såvelsom ved vor forskrift. Vor Frelser lærte os vejen ved det eksemplariske liv, Han levede, altid at stræbe efter at hjælpe sine medmennesker og opmuntre dem til at vandre på den lige og snævre sti.

I næsten to tusind år har Jesus været verdens lys. Må vi i denne juletid have glæde, godt humør og tilfredshed, og må vi også have overflod af den sande Kristi Ånd. Må vi altid høre ekkoet af den første julesang, da englene sang:

»Ære være Gud i det højeste, og på jorden fred i mennesker, der har Hans velbehag!«

Må I alle have fred og tilfredshed i jeres hjerte og jeres hjem, ikke blot i denne juletid, men også gennem årene, der kommer.

Med de kærligste hilsner,

Mary G. Sorensen, Salt Lake City.

ÉN LILLE JULEGAVE

Af *Sylvia Young*

Da jeg kom ud af frøken Mandys hus to dage før jul, var vintersolen næsten ved at forsvinde bag de lave bakker mod vest, og himlen lignede en stor, regnbuefarvet skål. En særlig slags himmel, som fik verden til at se gylden og strålende ud. Jeg var meget glad, da jeg med papæsken knuget tæt ind til mig skyndte mig ned ad den snedækkede vej.

Mor ville blive så glad for en snes friske æg fra frøken Mandys høns. I morgen kunne vi bage småkager og en julekage og endda have æg til at spejle til morgenmaden julemorgen.

Men mere vigtige end æggene i æsken var de fem 25-ører, der lå inde i min vante. Jeg kunne mærke dem i vanten. Hvad kunne jeg købe for de fem skinnende 25-ører? I Van Wagoners vindue lå der al slags legetøj. Aften efter

aften på vor vej hjem fra skole havde Susie og jeg stået med næsen presset mod det kolde glas og stirret på de vidunderlige ting der — harmonikaer — eventyrbøger — foldeknive — og dukker, yndige små dukker med gummikroppe og bevægelige arme og ben. For kr. 1,25 kunne jeg få en af disse dukker, og jeg havde netop så mange penge. Jeg havde tjent dem og æggene ved at støve af hos frøken Mandy og skure hendes køkkengulv hver lørdag, efter at hun havde brækket benet.

Naturligvis var jeg ked af, at frøken Mandy var gledet på trappen og ville blive invalid, men jeg var glad for, at hun havde bedt mig om at gøre arbejdet. Mor havde ingen penge at betale med, og meget få mennesker i vor by havde tjenestepige, særlig ikke når hun kun var ni år gammel. Intet under, at jeg følte mig heldig.

Køkkenet var varmt og skinnende rent, og Mor, som var ved at røre i en gryde suppe på ovnen, vendte et smilende ansigt imod mig, da jeg kom ind. Mors smil var det, man bedst huskede ved hende, for hun var af den slags mennesker, som ofte smiler. Jeg syntes hun var smuk, med det tykke, skinnende hår, som lignede varm honning, og med øjne, der strålede som julelys.

»Davs, Polly«, hilste hun mig, »hvorledes har frøken Mandy det? Godt, håber jeg. Og hvad har du i æsken, skat?«

»Frøken Mandy har det meget bedre i dag«. Jeg satte æsken forsigtigt på bordet.

»Det er æg«, sagde jeg. »En snes af frøken Mandys friske æg«.

Mor blev meget glad. »Det var dejligt, Polly. Vores høns giver jo ikke så mange æg på denne tid, så frøken Mandy kunne ikke have givet os noget bedre«.

»Men det er ikke alt, hvad hun gav mig, Mor«. Jeg trak min vante af og holdt pengene op, så hun kunne se dem.

Lille Tim og Susie, som havde leget med Mors knapæske på gulvet, kom også hen for at se min rigdom.

»Gud velsigne frøken Mandys gode hjerte«, sagde Mor. »Nu kan du købe en af de små dukker henne i forretningen«.

Jeg var glad ved at høre Mor sige det, for jeg vidste, at julemanden var frygtelig fattig, og Mor havde sagt, at hun var bange for, at han ikke kunne komme med nye dukker til Susie og mig. Susie, som altid bedre kunne lide at lege med kattekillinger og træheste end med dukker, var ligeglad, men for mig var dukker noget særligt. Samanta, den ene dukke jeg havde, havde jeg glemt ude i sommerregnen, og malingen på hendes ansigt var næsten helt vasket af. Hun var virkelig ikke særlig køn nu. Men den tanke at få bare en lille, ny dukke syntes vidunderlig, særlig da Mor også havde foreslået det.

»Læg æggene ind i spisekammeret, Polly«, sagde hun, »og i morgen tidlig vil vi låne tante Maries kageforme og bage småkager og en julekage«.

Da Far kom ind med en spand hvid, skummende mælk, blev bordet dækket med skåle med dampende løgsuppe og varme kiks. »Nå, er vi ikke en lykkelig familie?« sagde han.

Far var meget tynd, og jeg syntes, hans øjne så lige så dybe ud som skoven. Jeg vidste, at han arbejdede alt for hårdt. Men det var dejligt at have ham oppe og omkring os igen, efter at han havde været syg så længe.

Medens Mor hældte mælken op, fortalte jeg Far om frøken Mandy og æggene og pengene. Han var meget interesseret og glad.

»Nu kan du købe den lille dukke, du har talt om«, sagde han.

»Det er lige, hvad Mor sagde«, svarede jeg.

Far smilede. »Din Mor og jeg har som regel de samme tanker«.

Da Johnny kom ind efter at have givet kalvene mad, og vi var færdige med aftensmaden, lagde Far en stor brændeknude på ilden i det forreste værelse. Der sad vi så ved det flakkende, varme lys, medens Far læste historien om julen op af den store gamle familiebibel.

Vi elskede alle at høre den vidunderlige historie, selv de to små, Susie og lille Tim, for Far havde en måde at læse på, som fik os til at føle, at vi var med på marken i Judæa og hørte englene synge. Vi talte om Bethlehem og Kristusbarnet, og hvorfor Han var kommet til jorden.

»De lykkeligste folk i verden er dem, der hellere vil give end modtage«, sagde Far, »for de følger vor Frelsers eksempel«.

Far og Mor troede på, at man skulle give. Jeg husker mere end én gang, hvor de selv havde undværet for at kunne give til nogen, som de mente trængte mere til det end vi.

»Når man giver noget, som man gerne selv vil have, så er det virkelig at give«, havde Far ofte forklaret.

Nu var brændeknuden på ilden næsten brændt ud. Timmy var faldet i søvn, sammenrullet som en lille kattekilling på det store bjørneskindstæppe.

Små frostfigurer var ved at danne sig på vinduerne.

»Det vil blive koldt i nat«, sagde Far, da han bøjede sig ned for at løfte Timmy op. »Det er på tide at komme i seng, børn, i morgen vil det blive en stor dag«.

Vi gik op ad trapperne og tænkte på i morgen. For os var dagen før juledag, juleaftensdag, med dens bagen kager, laven popcorn og henten juletræ oppe på bakken, næsten lige så god som julemorgen.

Næste morgen var vinduerne som sølvblade af is, og da Far kom ind efter at have malket koen, så hans overskæg ud, som om det var dyppet i flødeskum.

»Jeg kan ikke lide den tanke, at du må tage til byen med mælken i sådan et vejr«, sagde Mor. Og før han tog afsted, havde hun fundet et stort stykke stof og bundet det om hans ansigt.

»Jeg vil ikke have, du skal indånde den kolde luft, så du bliver syg igen«.

»Hvad Far trænger til, er et dejligt varmt tørklæde til at dække ansigtet en kold morgen som i dag«, sagde Mor, medens hun så ham gå hen imod laden for at spænde hestene for.

Vi vendte os til vort eget arbejde, vaskede op efter morgenmaden, og så blev køkkenet et meget travlt sted med forberedelserne til juledag.

Inden middag var vinduerne tøet helt op, Johnny tog sin lille slæde frem fra laden, og jeg gik med ham op på bakken for at hente vort juletræ.

Da vi kom tilbage, kom Mor frem med en 5-kroneseddel, som hun havde sparet op.

»Polly«, sagde hun, »du kan gå hen til forretningen for mig og få et par pund nødder, noget sukker og julekonfekt for resten af pengene«.

Jeg skyndte mig ned ad den snedækkede vej. Jeg tænkte på den lille dukke, som jeg ønskede mig så meget. Pengene, jeg havde, lå sikkert i Mors pung, som hun havde givet mig med.

Der var ikke meget legetøj tilbage i butikkens vindue nu, og et øjeblik sank mit hjerte, men så så jeg den, én lille dukke, der endnu var tilbage.

Butiksindehaveren var en rund, sjov mand med funklende øjne. Jeg syntes, han lignede julemanden. Han smilede til mig, da jeg kom ind i butikken, men han havde meget travlt med nogle andre kunder, så jeg gik lidt omkring og så mig om, indtil han var færdig. Der var så mange ting at se på i butikken.

Som regel kunne jeg lide at se på alle de små ting på hylderne, men i dag havde jeg kun øje for dukken. Men så pludselig så jeg det — et stort rødt tørklæde, det lå i vinduet lige ved siden af den dukke, jeg ønskede mig. Det er pudsigt, at jeg ikke havde set det før.

Af en eller anden grund så jeg i dette øjeblik Far for mig med den hvide rimfrost på overskægget. Far havde været syg af lungebetændelse i lang tid. Det var først de to sidste uger, han igen havde været ude på sin mælkerute, og det bekymrede Mor så meget at vide ham ude i dette kolde vejr.

»Jeg skulle købe ham et tørklæde af en eller anden slags til at dække ansigtet med«, havde Mor sagt.

Lige i det øjeblik fik jeg en idé — det tørklæde ville være godt til at beskytte ansigtet. Jeg prøvede på at tænke på dukken, men tanken om Far og tørklædet blev ved at trænge sig på. Far — bare det at tænke på ham varmede mit hjerte.

Butiksindehaveren kom nu hen til mig. Medens han vejede nødderne, sukkeret og konfekten af, tænkte jeg på den første jul og det at give gaver. Mor havde altid sagt, at kun de folk, som ofrede noget ved at give, kendte den virkelige mening med at give.

»Er der noget andet, du skal have, Polly?« spurgte manden, da han til sidst puttede de ting, han havde vejet af, i en pose.

»Det røde tørklæde i vinduet — hvor meget koster det?«

»Åh, det?« Han tog en æske frem under disken. »Vi har en masse af dem herinde, og de koster kun kr. 1,25 stykket. Jeg gætter, at du tænker på en gave til din Far?«

Jeg nikkede. »Min Far«, fortalte jeg ham, »trænger til noget, der kan beskytte hans ansigt, når det er koldt om morgenen. Han har ikke noget tørklæde, og jeg har kr. 1,25, som jeg selv har tjent«.

»Nå, synes du ikke, det er pænt? Det er ikke enhver, der får en gave fra sin datter«.

»Jeg tror, jeg gerne vil købe et til Far«, sagde jeg.

Hr. Van Wagoner strålede. »Jeg vil pakke det ind«. Han gik ind i baglokalet og vendte tilbage med noget grønt indpakningspapir og røde bånd. »Jeg skal pakke din Fars gave ind, så den ligner en rigtig julepakke«.

Med vidtåbne øjne så jeg på ham, og da han var færdig og gav den til mig, syntes jeg ikke, jeg nogensinde havde set så smuk en pakke.

Jeg takkede ham og gik ud af butikken, men jeg turde ikke se på vinduet, hvor den lille dukke stadig stod.

Mor omtalte ikke dukken, da jeg kom hjem, hun havde så travlt, så jeg tænkte, at hun havde glemt det, og jeg var glad, for jeg ønskede, at Fars gave skulle være en overraskelse for dem allesammen.

Johnny havde lavet en fod til træet og havde taget det ind i huset og sagde nu: »Lad os så pynte det«.

Så Mor lod os begynde med æblerne og guirlander af popcorn. Da vi var færdige med at pynte træet, var det et smukt syn, guirlanderne, de strålende røde æbler og småkager i alle mulige faconer. Mor satte lysene på og lovede, at vi kunne få lov til at tænde dem nogle få minutter, før vi skulle i seng.

Da vi havde vasket op efter aftensmaden, samledes vi om orglet, og medens Mor spillede, sang vi »Glade jul, dejlige jul« og »Dejlig er den himmel blå« og alle de andre julesange, vi kendte.

Så var det tid til at tænde juletræet, og vi så åndeløst til, medens det ene lille lys efter det andet blussede op. Da det sidste lys var tændt, blæste Far lampen ud, og det vidunderlige juletræ stod der strålende i det mørke værelse.

Alt for hurtigt var det tid til at gå i seng. Jeg ventede på en anledning, og da ingen så det, lagde jeg Fars gave under træet. Så gik jeg i seng med den vidunderlige hemmelighed, som fik mig til at føle mig varm og lykkelig indvendig.

Tidlig julemorgen kom vi allesammen ned for at se, hvad julemanden var kommet med. Min gamle dukke og Susies dukke sad under træet med fint nyt tøj på. Tøjet fik dem næsten til at se ud som nye dukker. Der var en harmonika til Johnny og nogle byggeklodser til Tim. Og som et helt under havde julemanden også lagt en perlehalskæde til Susie og et armbånd til mig.

Far og Mor så på os og smilede over at se, hvor glade vi alle var. Men da alting var blevet undersøgt, lå der stadig én lille gave tilbage under træet.

»Far«, sagde jeg, »du har glemt én gave under træet«.

»Ja, det ser jeg, jeg gad vide hvem det er fra«, sagde han og bøjede sig ned og tog den op.

»Det er til dig, Far«, sagde jeg og huskede så pludselig, at jeg havde glemt at skrive hans navn på den.

Jeg var meget spændt, medens jeg så ham løsne det røde bånd. Hele familien så også til. Og Mor så på mig og sendte mig et så vidunderligt sødt smil, at jeg vidste, at jeg aldrig ville glemme det.

Da Far holdt det røde tørklæde op, så alle kunne se det, var hans øjne fugtige og hans stemme hæs.

»Polly«, sagde han, »det er den bedste julegave, jeg nogensinde har fået i hele mit liv. Det er lige det rigtige til mit ansigt, når det er så koldt om morgenen«. Mor bandt det rundt om hans ansigt for at vise os allesammen, hvordan det ville se ud.

Mit hjerte sang af glæde, jeg havde indtil da ikke vidst, hvor vidunderligt det er at kunne give. Jeg var stolt og lykkelig, lykkeligere end jeg nogensinde før havde været om julen. Jeg tror, jeg vidste lidt om, hvordan de vise mænd og de andre følte det, da de kom med gaver til Kristusbarnet i krybben den første juledag.

Senere, da jeg hjalp Mor med at rydde op efter morgenmaden, så hun på mig med sådan et venligt udtryk i øjnene.

»Polly«, sagde hun på sin kloge måde, »du har gjort din Far og mig så lykkelige og stolte, og denne jul vil være den, du vil huske længst, for i dag har du lært, hvad julen virkelig betyder. Vi lærer dette, når vi ofrer noget, som vi selv ønsker, for at gøre andre glade«.

Hjælpe-foreningen

Kære søstre!

Jeg ville ønske, jeg personligt kunne sige tak til hver eneste søster, som hjalp med til at gøre den sidste konference så fremragende. Jeg sad og frydede mig over de smukke stemmer i vore Syngende Mødres kor, megen ros fik de for de skønne sange, de sang. Vi ved, at de Syngende Mødre bidrog gennem deres sang til de dejlige og inspirerende møder. Vi elsker dem og takker dem for deres store arbejde. Meget af den sukces, som disse kor har, skyldes det utrættelige og trofaste arbejde, som korlederne og organisterne udfører, og vi er taknemmelige for dette og føler, at vort vidnesbyrd blev styrket gennem det, de præsterede. Jeg håber blot, at jeg selv kan få lejlighed til at synge med dem næste år.

Jeg var også begejstret for de forskellige afdelinger af Hjælpeforeningen, som jeg besøgte, der er lagt en masse arbejde og forberedelse i det altsammen.

Da Det første Præsidentskab ønskede, at ledelsen af Hjælpeforeningen skulle overdrages til en lokal søster, diskuterede jeg dette med søster Thorup, og hun fortalte mig, at I var rede til dette. Jeg kan gennem rapporterne og de historiske oplysninger se, at foreningen stadig er gået fremad, og jeg ved, at den vil vedblive at gøre det under jeres nye ledelse.

Søster Thorup og jeg vil gerne takke søster Sara Dressø, søster Inger Rasmussen og søster Mary Kaiser, fordi de så villigt påtog sig deres kald. De overtog deres stillinger med et grundigt kendskab til Hjælpeforeningens arbejde og med Evangeliet som baggrund. Vi vil gerne sige dem en inderlig tak for deres trofaste arbejde.

Præsident Sorenson og jeg var taknemmelige for den ånd, hvormed søster Inger Rasmussen påtog sig det store ansvar som præsidentinde for Hovedbestyrelsen. Jeg kan i sandhed se, hvorfor så mange af jer elsker denne søster. Jeg kan føle styrken i hendes vidnesbyrd. Hun er så gavmild med sine mange talenter, og jeg er sikker på, at I såvelsom Herren vil glæde jer over det valg, som er truffet. Må jeg også sige til lykke til hendes nye rådgivere og sekretær, vi er lykkelige for dem, hun har valgt.

Jeres hengivne søster

Ingrid Sorenson.

Søster *Sara Dressø,* som nu er blevet afløst fra sin stilling som 1. rådgiver i Hjælpeforeningens Hovedbestyrelse, en stilling, som hun har beklædt først under præsidentinde, søster Ora Petersen, og dernæst under søster Florence B. Thorup, har sendt os nedenstående tak:

Hjælpeforeningen er en vidunderlig organisation, jeg er meget taknemlig for den udvikling, jeg har modtaget der, og det privilegium jeg har haft til at lære mange søstre at kende i hele missionen.

Jeg har haft mange vidunderlige oplevelser.

Det glæder mig, at det nu er andre søstre, der får dette privilegium — jeg ved, at Herren vil velsigne dem meget i det arbejde, der ligger foran dem, og vil de altid sætte kærligheden i højsædet, vil alt være vel i Hjælpeforeningen.

Jeg sender de kærligste hilsener med tak til alle søstre i grenene for den kærlighed jeg altid har mødt — jeg beder dem alle være tro mod de pagter, som de har indgået med Herren — og de vil altid være lykkelige, Herren vil velsigne dem meget, både i modgang og medgang.

»Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde«. *(Alma 34: 31,32).*

Eders hengivne
Sara Dressø.

Søster *Inger Marie Rasmussen,* som nu er blevet kaldet som præsidentinde for den nye hovedbestyrelse i Hjælpeforeningen, har haft en hurtig og strålende karriere indenfor Hjælpeforeningen.

Efter at have arbejdet i Amager Grens Hjælpeforening, først som rådgiver og derefter som præsidentinde, blev hun, da Hjælpeforeningen i 1961 blev organiseret med distriktsbestyrelser i den danske mission, kaldet som præsidentinde for København distrikt, og hun gjorde et stort arbejde for de lokale foreninger i distriktet.

Den 22. januar 1962 blev Hjælpeforeningens Hovedbestyrelse omorganiseret, idet den fra tidligere kun at bestå af præsidentinden (den på ethvert tidspunkt siddende missionspræsidentinde) og en sekretær blev organiseret som en hel bestyrelse med præsidentinde, to rådgivere og sekretær. Søster Rasmussen blev da 2. rådgiver til søster Florence B. Thorup, med de særlige opgaver at tage sig af uddannelsesarbejdet, enlistmentarbejdet og musikken i Hjælpeforeningen. Indenfor disse områder har søster Rasmussen i de forløbne næsten to år udført et strålende arbejde. Hendes uddannelse indenfor musikken har gjort hende særlig kvalificeret til det krævende arbejde at få søstrene til at glæde sig over og blive aktivt interesseret i sang og musik, og vi har ved mange lejligheder alle haft den store glæde at lytte til hendes vidunderlige klaverspil.

Søster Rasmussen har nu i flere år været oversætter af de lektier, som vi får tilsendt fra Generalbestyrelsen i Salt Lake City, og dette i forbindelse med hendes pædagogiske evner har gjort hende særlig skikket til arbejdet indenfor Hjælpeforeningens uddannelsesprogram.

Da Hjælpeforeningen i slutningen af 1961 begyndte at udgive »Vort eget Blad«, som bestod i et års tid, hvorefter det blev »opsuget« i den nye store STJERNE, blev søster Rasmussen en af bladets redaktører, og hun udførte et stort arbejde med at oversætte og tilrettelægge en del af bladets stof.

Som en af dem, der i mange år har arbejdet sammen med søster Rasmussen i Hjælpeforeningen, vil jeg gerne herigennem sige hende en hjertelig tak for det gode samarbejde gennem årene, et samarbejde, som forhåbentlig kan fortsættes, selv om det vil blive under andre former, og jeg beder Gud velsigne søster Rasmussen i det nye, store og ansvarsfulde kald, der nu er pålagt hende. *Mary Kaiser.*

Søster *Mary Kaiser* er blevet afløst fra sin stilling som sekretær for Hovedbestyrelsen i Hjælpeforeningen. Årsag? Hun måtte aflastes for noget af sit mangeartede arbejde for at kunne hellige sig i mere udstrakt grad det stadigt voksende genealogiske arbejde.

Søster Kaiser siger hermed farvel til en mangeårig gerning i Hjælpeforeningen: først var hun i en årrække kasserer i den lokale københavnske forening, var i 10 år organist for de syngende mødre, var medredaktør af »Vort eget Blad« gennem dets korte levetid, og i 15 år var hun sekretær i Hovedbestyrelsen (hvor hun efterhånden havde fået det svært med sig selv, fordi hun ikke syntes, hun kunne tillade sig at afvige fra den af hende indførte regel: at alle rapporter fra Hovedbestyrelsen skulle være i en sådan stand, at de kunne komme tilbage fra USA påstemplet »Perfect«! Stakkels efterfølger til søster Kaiser).

Selvom undertegnede af ret nærliggende grunde ikke er medlem af søstrenes forening, må det måske alligevel tillades mig at sige søster Kaiser tak for de mange års trofaste virke? Tak, søster! *Brormand.*

Til alle vore søstre i den danske mission

I sin afsluttende bemærkning ved Generalkonferencen i Salt Lake City, april 1961, gav præsident David O. McKay som Kirkens profet og seer den store forsamling sin velsignelse og sagde bl. a.:

» .... Og nu, mine brødre og søstre, lad mig tilsidst understrege, at det ædleste mål i livet er at stræbe efter at gøre andres liv bedre og lykkeligere. Det mest ophøjede kald i livet er det, hvori mennesket på bedste måde tjener sine medmennesker ....«

Den nye hovedbestyrelse for Hjælpeforeningen i Den danske Mission ønsker at være medunderskrivere af denne udtalelse. Vi ønsker at sige til jer, at vi med den magt og myndighed, der er tillagt os i vore kald, vil »stræbe efter at gøre jeres liv bedre og lykkeligere«, og at vi vil gøre det ud fra de råd, vejledninger og instrukser, der måtte blive os tilsendt fra generalautoriteterne.

Vi regner med jeres støtte som vore medarbejdere i den sag, der angår vor himmelske Faders værk og vor egen frelse, og støtter os til jeres »tro og bønner«.

Vor hjerteligste hilsen til jer alle

Inger M. Rasmussen
præsidentinde

Caroline M. Sørensen,
1. rådgiver

Tove B. Bernskov,
2. rådgiver

Ellen M. Clausen,
sekretær-kasserer

ET BUDSKAB TIL UNGE MØDRE

af *Mary M. Ellsworth*

Din søgen efter en magisk beslutning, som ikke volder anstrengelse, eller efter en feagtig gudsmoder, som kunne løfte alle dine problemer fra dine skuldre, har været forgæves. Nu er det på tide at se situationen ærligt og realistisk i øjnene. Du er ikke længere en baby, der lever i en beskyttet verden omkring dig, uden pligter eller uopfyldte ønsker. Du er centrum i din egen meget virkelige og meget alvorlige voksne verden. Du må selv gøre, hvad ingen andre er i stand til at gøre for dig. Du må gå løs på det frygteligt hårde, uophørlige, afskrækkende arbejde at klare dig selv. Slægtninge og naboer kan sympatisere med dig og give råd og opmuntring, men du må selv gøre det grundlæggende arbejde.

Din bedste hjælp udefra vil komme fra Herren, den eneste, som virkelig forstår de menneskelige adfærdsmønstre i almindelighed og dine specielle i særdeleshed. Hold dig nær til Ham gennem bøn og tro og velsignelser. Sæt din lid til Ham og øv dig på at lægge dine bekymringer i Hans hænder. Bring dem ikke med til Ham og så med hjem igen med dig, for så er du nøjagtig lige så bekymret og ulykkelig som før. Hvis bekymringerne kommer tilbage, så bring dem til Ham igen og igen, indtil du til sidst får fred.

Prøv følgende punkter som en hjælp til selvhjælp. Og hvis du bliver mismodig, så prøv dem igen og igen.

1. *Vent ikke mere af dig selv end du venter af andre.* Vær tålmodig og tolerant overfor dig selv. Dine mål bør være høje og udfordrende — men ikke *umulige*.

2. *Tag én ting ad gangen.* Tillad ikke dit sind at blive en pisk, som farer gennem en uendelig liste af ugjorte arbejder. Bevæg dig gennem livet i »andet gear«, med en behagelig, afmålt fart, der kun påtager sig én ting ad gangen og ikke andre. Når den ene ting er færdig, så gå videre til den næste. Lad være at lade dig jage med. I virkeligheden vil du kunne nå mere på denne måde og spilde mindre energi. En strålende, tidlig start efter en god nats søvn er en god begyndelse til en rolig dag.

3. *Før et enkelt liv.* Afslå at blive skubbet ind i mere udenoms aktivitet end du kan overkomme. »De ting, som har størst betydning, bør ikke være på bekostning af de ting, som betyder mindst«. At tillade uvæsentlige eller mindre pligter at lade pligterne mod familien, Kirken og de grundliggende overbevisninger hobe sig op vil uvægerligt lede til skyldfølelse. Disse vil til gengæld forøge irritationen og føre til dårligt humør.

4. *Lad ikke blot enkelhed udvikle sig i dit liv, men også i dit valg af fornøjelser og glæder.* Opøv dig i at glæde dig over de frie, mangfoldige skønheder og glæder omkring dig, for eksempel i naturen. Gør det til en hobby at studere og holde af mennesker.

5. *Vær klar over, at du ved hjælp af bøn og tro og beslutsomhed kan forandre dig selv* — hvis du virkelig ønsker at forandre dig mere end du ønsker at blive ved at være som du er. For eksempel kan et menneske ønske at blive moden, uselvisk, en der ikke beklager sig, men måske ønsker hun, at man skal have medlidenhed og sympati med hende, og hjælpe hende mere. Hun kan ikke få sig selv til at opgive den rolle at klamre sig til nogen, at være en afhængig martyrtype i stedet for en uafhængig, selvbevidst type. Her er det vanskelige punkt ved det at lave om på sig selv: *ønsket* er det vigtigste.

6. *Få regelmæssig motion,* eller gå ture eller svøm, når det er muligt. Hvis man føler, at alt hvad man trænger til, er hvile, vil systematisk motion ofte gøre mere godt. Det vil resultere i færre smerter og færre svage og overanstrengte muskler. Det giver en følelse af velbefindende og vitalitet. Slutresultatet er mere energi, snarere end mindre.

Prøv at få otte timers søvn hver nat og et kvarters hvile i løbet af dagen ovenpå særlige anstrengelser, tag karbade i ro og mag, lad hver del af legemet slappe af i fuldkommen hvile. Dybe indåndinger er også gavnlige for sundheden. Mange mennesker finder det at ligge på et skråt bræt eller i en stilling, som lader fødderne og benene ligge højere end hovedet, udmærket som hvile og for at få bedre cirkulation i ansigtet og hovedhuden. Glem ikke, at din fysiske og åndelige tilstand er så nært forbundet, at den ene altid påvirker den anden meget stærkt. Det sker ofte, at når man bliver syg, kan det ikke afgøres, hvad den virkelige grund var — den fysiske eller den psykiske.

Jo mere forstyrret man bliver, jo større er ens behov for at tvinge sig til at få motion, spise tre bestemte måltider om dagen, holde sig til et skema, som vil holde sindet optaget og udenfor ens eget jeg, og få rigelig uforstyrret hvile.

Det mest vigtige: forestil dig, at du har det godt. Dette er ikke noget råd om, at du skal negligere virkelige sundhedsproblemer. Det betyder blot, at et menneske let kan udvikle den vane minutiøst at undersøge sig selv for mulige skavanker, som dets indbildningskraft skaber.

7. *Tillad ikke dig selv at lade dig »rive med« af dine følelser.* Du kan kvæle dem i fødslen eller indkapsle dem i en hurtigtløbende lavine. Prøv ikke at skubbe en tanke eller følelse ud af dit sind. Denne proces vil kun få den til at sætte sig endnu dybere fast. Tving i stedet for et smil frem, syng, »spil komedie« med sindsroens maske, slap af i dit stramme ansigt og stramme muskler — og tænk på noget andet, noget opløftende og behageligt. Det er den måde, man får bedst held med overfor små børn — distraktion.

8. *Vær ikke bange for din kondition eller dine byrder.* Tag dem frem i lyset og undersøg dem så objektivt og roligt som muligt. Find ud af, hvilke besværligheder, der kan bortskaffes og tag skridt til at gøre det. Dem, som du ikke kan forandre eller gøre noget ved, må du akceptere. At forandre hele verden, så den passer dig, er for meget at forlange. Hvis du ikke kan få, hvad du kan lide, så måske kan du lide, hvad du får.

Bed om styrke til at leve med dine problemer eller til at overvinde dem, hellere end at få dem fjernet. Besværligheder af alle slags vil altid være hos dig. I virkeligheden kan de måske være forklædte velsignelser. Det er de blokke, som opbygger din karakter og din visdom. Din Himmelske Fader har aldrig lovet at holde smerte og besvær borte fra dig, men han har givet dig forsikring om, at du vil holde ud »til enden« og blive velsignet mere end du kan forestille dig, *hvis* du holder Hans befalinger efter bedste evne, *til trods* for de lidelser og prøvelser du møder.

Føl dig ikke skyldig, hvis du skulle få »dårlige« tanker. De kommer til os alle. Præsident George Albert Smith forklarede engang, at det onde kommer, når man finder smag i og nærer og opmuntrer dårlige tanker i stedet for at forjage dem.

9. *Arbejd i »dagsafdelinger«.* Tænk kun på vilkårene i dag, ikke på fortiden eller fremtiden. Idag er alt, hvad du i virkeligheden har. Det *er* evigheden. Lad fremtiden hvile i Guds hæn-

der, hav tro. »Tro er grundvolden for alle ting — herunder lykke« (Præsident David O. McKay). Gør hver dag til en lykkelig, heldig dag, som om den skulle være din sidste.

Gør ikke den tragiske fejltagelse at udsætte lykken til fremtiden. Tag den, efterhånden som den kommer. Opbyg rige minder for dig selv og din familie.

10. *Prøv på at få nogen planlagt tid borte fra din familie.* Gør hvad du har lyst til med den. Det giver dig noget at se frem til. Forandring giver fornyelse. Lær at glæde dig over at være alene, det udvider sjælen. Hav en skabende hobby.

11. *Byd arbejdet velkommen.* Opdag tilfredsstillelsen ved at gøre tingene godt og effektivt og brug arbejdet til at »tage dampen af«. Du ville kede dig skammeligt uden det.

12. *Tag ikke dig selv for højtideligt.* Du har nået virkelig modenhed, hvis du kan indrømme dine egne bummerter og le ad dem.

Bevar et åbent sind. *Diskutér,* men argumentér ikke. Små sjæle er stædigt lukkede. Store sjæle er ydmyge og lærvillige.

13. *Lad dine dyder tale for sig selv, men benyt enhver anledning til at rose andres.* Tag ikke notits af ildesindede bemærkninger om dig. Lev således, at ingen vil tro dem.

De værste selvødelæggende kræfter i denne verden er vrede, harme og selvmedlidenhed. Lad dem ikke berøve dig din lykke. Ingen øjeblikkelig tilfredsstillelse er deres frygtelige pris værd.

14. *Vid, at du må have selvrespekt, før du kan nå ud til andre.* Lev således, at du kan lide dig selv og leve på en god fod med dig selv. »Elsk din næste *som dig selv*«. Du kan kun lide dig selv, når din samvittighed er rolig.

At lyve, for eksempel, ødelægger sjælefreden og skaber frygt og indre splid, selv om det ikke opdages. De såkaldte *hvide* løgne kan undgås ved forudseenhed og ligefremme udtalelser. Lange forklaringer er ikke nødvendige.

Og hvad der er meget, meget vigtigt: Vis en eller anden venlighed mod nogen hver dag. Ræk ud mod andre uselvisk, villigt, venligt, både i dine tanker og dine handlinger. Ingen vil nogensinde finde eller bevare en dyb indre lykke, hvis de ikke lever op til denne standard. Hvis du er i tvivl, så gør eller sig altid det *gode.*

Sande venner gør livet rigere. Hvis du ønsker venner, så vær selv en ven. Vær sand mod dem, som stoler på dig.

Søster Emma Ray McKay, Præsident David O. McKays hustru, foreslår, at du kommer din mand imøde ikke halvtreds procent af vejen, men mindst firs eller halvfems procent af vejen. (I denne forbindelse advarer hun også mod at vente, at ens mand skal gøre hele livet til et ægteskab, således som en kvinde gør det, og mod at »græde over spildt mælk«).

15. *Bevar sjælen fuld af smukke, opmuntrende tanker.* Ruth May Fox plejede at sætte sange, digte eller skriftsteder op med nåle foran sig, når hun vaskede op eller strøg eller syede. På denne måde lærte hun altid nogle inspirerende budskaber udenad. Hvilket forråd af hjælp altid at have hos sig til at kalde frem, når der er brug for det!

Når det går godt, så sig til dig selv, at livet er vidunderligt, og tillad dig selv at have den frydefulde følelse at være lykkelig, at nyde det smukke, at tro det bedste.

16. *Sig eller gør aldrig noget, som du ikke ville bryde dig om at have dit barn til at efterligne — for det vil sandsynligvis gøre det.*

17. *Overse ikke den opmuntring en ny frisure og et fikst, velplejet udseende kan give dig.* Elegance og et tiltrækkende ydre giver sikkerhed og holdning. (Dog skal man ikke forveksle fikshed med ekstravagant slavisk følgen de løbende moder).

18. *Vær sparsommelig.* Den mest smitsomme sygdom i vore dage er materialisme. Løb ikke efter »Jensens«, løb kun efter hvad du selv har bedst brug for. Husk udtalelsen: »Vi bruger penge, som vi ikke har, til at købe ting for, som vi ikke har brug for, for at imponere folk, som vi ikke bryder os om«. Ingen kan føle sig fri under en gældsbyrde. Dette er sandt slaveri.

19. *Bjærg så meget af hver dag som muligt.* Lad ikke en lille ting ødelægge alt dit arbejde. Enhver forkert tanke, der er kontrolleret, ethvert uvenligt ord, der ikke bliver sagt, er en sejr og et skridt fremad.

Forsøg ikke på at skabe dig selv om fuldstændigt på én gang. Tag et skridt ad gangen. Arbejd på det en uge, en måned eller et år. Når det er overvundet, så gå videre til det næste. I løbet af nogle få år vil du sikkert have luget de fleste af dine egne værste fjender bort. Glem aldrig det velsignede princip, omvendelse. »Et menneske er langt mere vigtigt for Gud end de fejl han har begået. Evangeliet er fra nu af«. (Marion Duff Hanks).

Esajas gav det løfte, at det menneske, som angerfuldt og ydmygt forsager sine synder og beder om tilgivelse, vil modtage den. Gå derfor ikke tilbage for at dvæle ved dem og undersøge dem, men tilgiv hellere dig selv dine egne fejl, ligesom du tilgiver din næste hans, og vind visdom gennem dem.

20. *Øv selvdisciplin i små portioner hver dag, indtil din viljeskraft bliver stærkere.* Snart vil den stå fast hos dig i nødssituationer. Tving f. eks. dig selv til at stå tidligere op end nødvendigt eller opgiv en livret, der feder. Gør noget vanskeligt som at holde en tale for en forsamling eller skrive et undskyldende brev.

21. *Husk, at det er umuligt at undslippe.* Du er altid hos dig selv. Internering i hjem eller arbejde, rejser, medicin, udearbejde o. s. v. er almindelige måder at prøve at undslippe på. Men de stiller ikke samvittigheden eller forandrer personligheden. Du må skabe lykke hos dig selv uanset dine fysiske omgivelser. Det er sandt, at nogle omgivelser lettere indbyder til glæde end andre. Men mange af de mest bedrøvede, mest nedslåede mennesker i verden bor på sådanne »ideelle« steder, og virkelig glade, tilfredse, rolige mennesker kan findes boende i fattigdom, sult og nød, ja endog hjemløse.

Nu ved du, *hvorledes* du kan stå på egne ben, uden hverken at klynge dig til din mand eller forlade dig på din moder for at få din egen sjælelige modenhed. Hvad du gør ved disse oplysninger er du selv herre over. Du kan enten bruge dem og finde skjulte skatte af tilfredshed og fred og lykke, eller du kan fortsætte med at humpe gennem livet på dine hjemmelavede krykker. Afgørelsen er din.

Åbningsfest i Horsens

Hjælpeforeningen i Horsens har holdt åbningsfest den 24. september.

Festen begyndte efter formødet kl. 19 med en middag for medlemmerne. Broder Anton Kobæk velsignede maden, der bestod af forloren and med hvad dertil hører, derefter is med vafler.

Underholdningsprogrammet var lagt i søster Kristine Clausens hænder og bestod af bl. a. sang, oplæsning og leg. I festen deltog også grenspræsidenten, broder Ebbe Rosenkilde. Under middagen blev der talt af præsidentinden, søster Johanne Schmidt, broder Anton Kobæk, søster Kristine Clausen, søster Cecilie Peick, søster Jytte W. Andersen og grenspræsidenten. Festen sluttede med bøn ved søster Gerda Sørensen.

Der var 16 tilstede. *A. K.*

Således slap Signe bort og gik med sin spand ud i den lille stald, hvor koen havde ventet i over en time på at blive malket. Men Signe var meget længe om at malke den aften.

VI.

»Gak ud af dit land og fra din slægt og af din faders hus til det land, som jeg vil vise dig.« –
1. Moseb. 12: 1.

Signe Dahl sad i en lille kupé i jernbanetoget, der dampede af sted med hende til Kristiania. Hun var den eneste rejsende i kupeen, som hun havde ganske for sig selv. Hendes store håndkuffert var anbragt på det modsatte sæde. Gennem det åbne vindue så hun ud på det skiftende landskab, hvor granklædte fjælde, søer og grønne enge vekslede mellem hinanden. For en time siden havde hun besteget toget i Holmen, den station, der lå Nordal nærmest. Tidligt om morgenen havde hun med tårefyldte øjne kysset dem alle farvel og havde begyndt sin rejse til de undertryktes fristed, det fjerne Amerika. Hun og hendes moder havde planlagt denne rejse, og hendes fader havde tilsidst givet sin tilladelse. Det var altsammen en følge af hr. Bogstads vedholdende opmærksomhed mod familien på den lille ø derude i søen.

Træt af at betragte landskabet tog Signe et brev frem fra en lille byldt. Det var blevet hende overrakt samme morgen af postmesteren i Nordal, da hun kørte forbi, og var fra hr. Bogstad, som var på rejse i den nordlige del af landet sammen med et selskab turister. Hun åbnede det og læste:

»Jeg skrev et brev til dig for en uge siden, hvori jeg beskrev vor rejse og oplevelser. Jeg håber, at du har modtaget det. Du véd, at jeg ikke har øje for naturskønhederne, men jeg beskrev dem så godt, jeg kunne. Du skulle blot have været med og set det altsammen selv.

»Nu skriver jeg igen, kære veninde, fordi jeg hjemmefra har hørt et rygte om, at du skal rejse til Amerika. Det forbavser mig meget, hvis det er sandt. Kære Signe, rejs ikke. Vent i det mindste, til jeg kan se dig igen, for jeg har noget at sige dig, enten du rejser eller bliver. Jeg kommer hjem så hurtigt, som damperen vil bringe mig der. Kære, løb ikke bort på denne måde. Hvorfor skulle du? Det spørger jeg mig selv. Men nok derom, det er kun et rygte. Du rejser ikke, og jeg vil se dig igen om nogle få dage, og så vil jeg fortælle dig om, hvorledes den øvrige del af turen forløb.«

Et smil viste sig på Signes ansigt, men det forandrede sig snart til et mere alvorligt udtryk. Hvad var hun, at hun skulle forårsage al denne forstyrrelse i en sådan mands liv som hr. Bogstads? At han mente det alvorligt, var hun sikker på. Alligevel rejste hun nu sin vej fra ham. Han ville aldrig mere få hende at se. Hvor skuffet han ville blive! Hun kunne se ham køre fra stationen, stige af ved færgen og springe ned i den lille båd, der hurtigt ville føre ham over til øen. Han klatrer op ad den stejle skråning, og lille Hakon løber ned for at møde ham, hvorfor han belønnes med den sædvanlige pose sukkergodt. Måske han når op til huset, før han får det at vide. Og så –?

Sikkert er det, at smilet har forvandlet sig til en tåre, thi Signe tørrer en sådan bort fra kinden.

Mange underlige tanker og indtryk fyldte Signes sind den dag, der var den første af hendes rejse. Landskabet, opholdet ved stationerne, folks kommen og gåen, hr. Bogstads brev, familien der hjemme, den uvisse fremtid – alt dette syntes at blande sig sammen til en eneste tankerække, der ikke ophørte, før toget kørte ind foran den glasoverdækkede perron i Kristiania.

Med et fast tag i håndtaget på sin rejsetaske banede hun sig vej gennem menneskemyldret og den uvante støj og travlhed og nåede at få sig anbragt i en droske, der snart satte hende af ved det lille hotel, hvor hun skulle bo.

På dampskibskontoret fik hun at vide, at damperen ikke skulle sejle før om tre dage. Signe besluttede derfor at se

så meget af byen, som hun kunne. Dette var hendes første besøg i hovedstaden og rimeligvis også det sidste. Hun ville udnytte tiden på bedste måde. Hun havde ingen bekendte i byen, men dette hindrede hende ikke fra at gå ud alene. Dagen efter sin ankomst besøgte hun om eftermiddagen byens kunstmusæum, og det blev enden på hendes omstrejfen efter seværdigheder. Hun opholdt sig så længe mellem de store mestres kunstværker og de smukke marmorstatuer – de første, hun havde set – at opsynsmanden tilsidst mindede hende om, at det var lukketid.

Da hun den aften kom tilbage til hotellet, sagde værtinden til hende, at der havde været en herre i løbet af dagen, som havde spurgt efter hende. Hvem kunne det være? Værtinden beskrev hans udseende, og da vidste Signe, at det var hr. Bogstad. Han havde sagt, at han ville komme igen den samme aften.

Signe var bekymret. Hvad skulle hun gøre? Han var fulgt efter hende, men de måtte ikke mødes. Det ville ikke være til nogen nytte. Damperen skulle afsejle dagen efter, og hun besluttede at gå om bord samme aften. Hun tilkaldte en vogn og blev kørt ned til havnen. Jo, hun kunne godt komme om bord, sagde hovmesteren, og hun gjorde sig det bekvemt for natten.

Blandt de mange mennesker, der kom for at se skibet sejle, troede Signe at have fået øje på hr. Bogstad, der søgte at trænge sig frem gennem trængslen for at nå hen til skibet. Men han kom for sent. Den tredje klokke lød, og landgangsbroen blev taget ned samtidig med, at skibet begyndte at fjerne sig fra bolværket. Signe havde skjult sig bag passagererne, der stod langs rælingen, men nu pressede hun sig frem og viftede med sit lommetørklæde ligesom de andre.

Farvel til Norge, farvel til hjem og fædreland. Hendes hjerte var fuldt. Hun blev på dækket hele den dag. Hun havde ingen lyst til at spise, og det overfyldte agterdæk havde intet tillokkende ved sig. Hun blev altså siddende optaget af sine egne tanker, medens skibet gled ud af den smukke Kristianiafjord.

Tidligt næste morgen lagde skibet til ved Kristianssand, og nogle timer senere skjultes det sidste glimt af Norges klippekyst bag Nordsøens bølger.

Alt gik godt den første uge. Signe havde ikke mærket noget til søsyge endnu, men nu så det ud til, at en storm var i anmarch. Søfolkene havde travlt med at surre alting fast, og et dybt og ildevarslende mørke lagde sig om skibet, medens skummende bølger skyllede hen over dækket.

Signe nåede vaklende ned til det dårligt oplyste 3die klasses kahytsrum. Størsteparten af de rejsende emigranter var krøbet op i deres køjer, hvor de rullede frem og tilbage, eftersom skibet gyngede. Signe sad og talte med en dansk pige, der ligesom hun selv holdt sig fast ved en stolpe.

»Jeg har ikke lyst til at gå i seng,« sagde pigen.

»Heller ikke jeg. Hvilket vejr det dog er.«

»Tror De, at vi vil nå over i god behold?«

»Ja, selvfølgelig vil vi nå over,« svarede Signe. »De må ikke blive bange, fordi det stormer lidt.«

»Jeg prøver på ikke at være bange, men jeg er sådan en kryster.«

»Tænk på noget mere fornøjeligt,« foreslog den anden. »Husk på, hvor De skal hen, og hvem De er på vejen over til.«

Den unge pige fra Danmark havde betroet Signe, at hun skulle over til sin kæreste i Amerika.

Hun prøvede på at smile, medens Signe fortsatte: »Hvilken forskel der er på os. Jeg er løbet bort, og De rejser for at møde –«

Bums! Et voldsomt stød rystede skibet fra ende til anden, og næsten samtidigt gik maskineriet i stå. Derefter hørtes hastige fodtrin på dækket samt bådsmandens skarpe fløjte blandet med lyden af kaptajnens kommandoråb. De rejsende var snart i en frygtelig panik. De, der stormede op ad trapperne, blev standsede af de lukkede døre og tvunget til at blive, hvor de var. Kvinder skreg og bad og blev hysteriske. Omsider kom hovmesteren ind til dem med den underretning, at der ikke var nogen fare på færde, og lidt efter lidt blev der igen roligt. Det blev derefter oplyst, at de havde

kollideret med et andet skib. Forstavnen havde lidt en del skade, men ikke nok til at forhindre skibet i at fortsætte rejsen. Der var alligevel meget få, der sov den nat, og da det blev morgen med klart og dejligt vejr, skyndte man sig op i den friske luft.

Anden klasse havde deres kahytter forude. Tre af passagererne var blevet dræbt og et større antal kommet til skade.

Hvis Signe ikke havde været så fattig eller havde nægtet at modtage hjælp fra hr. Bogstad, ville hun også kunne have rejst på anden klasse. Men nu kunne hun takke Gud for, at hun var fattig og – selvstændig!

I løbet af endnu en uge landede de i New York, og hver især drog sin egen vej. Signe Dahl tog med det første tog til Chicago.

VII.

»Herren gav, og Herren tog.« –
Job. 1: 21.

Nyheden overraskede hele den lille købstad Willowby fra hans velærværdighed borgmesteren til den sidst ankomne beboer. Jernbaneselskabet havde fundet en kortere rute til sin nordlige hovedlinie og havde besluttet at flytte eller i hvert fald for nogen tid at ophøre med at benytte banelinien, der gik gennem dalen. Den planlagte genvej ville forkorte strækningen henved 50 mil og befri den for flere bratte stigninger, men ville have til følge, at byen kom til at ligge 25 mil fra jernbanen. Alle var enige om, at det ville blive et meget føleligt savn, en ulykke for stedet. Alle henvendelser og forslag fra beboerne til jernbaneselskabet var aldeles frugtesløse.

Befolkningens værste forudanelser gik i opfyldelse. Efter at denne forandring havde fundet sted, syntes den tidligere så blomstrende by at sygne hen. Dens handelsliv ophørte næsten helt. Bygningsspekulanten skyndte sig at få lagt tag over sine endnu ufærdige huse og lod dem stå uden at gøre

mere ved dem. Landmanden er bedre stillet under sådanne forhold. Hans marker vil give det samme høstudbytte og produkter, uanset om aktier og byggeforetagender stiger eller falder i værdi.

Rådmand Rupert Ames havde taget ivrig del i byrådets usædvanligt lange møde; dette tilligemed andre forretninger holdt ham borte fra hjemmet en uge. Det var den forklaring, han gav sin moder, da han tilsidst kom hjem.

»Rupert,« sagde hun til ham, »du må ikke tage dig det så nær. Jeg kan se, at du er syg – du er jo bleg som døden nu. Er der noget i vejen?«

Rupert satte sig på sofaen og støttede sit hoved i sine hænder, idet han stirrede ind i ilden. Han var bleg og forgræmmet.

»Ja, mo'r, der er noget i vejen; men jeg kan ikke sige dig, hvad det er – jeg kan ikke sige det.«

Moderen satte sig ved siden af ham. »Rupert, hvad er det, er du syg?«

»Nej, mo'r, jeg er ikke syg – undtagen i hjertet.« Han lagde sin arm om hendes hals, og med hovedet hvilende på hendes skulder begyndte han at hulke.

Det var mange år siden, at hun havde set sin dreng fælde tårer.

»Moder!« han sprang op og tvang sig selv til at tale. »Jeg må have det sagt. Banken er gået fallit og – og – jeg har ikke altid sat dig ind i mine forretningsaffærer. Mo'r. Jeg skylder mere bort nu, end al vor ejendom beløber sig til. Jeg har spekuleret i ejendomme. Jeg betalte en høj pris for Riverside ejendommen, og det papir, som jeg bad dig underskrive, var en prioritet i gården for at skaffe et lån. Moder, jeg troede, det var en god spekulation, og det ville det også have været, om vi havde beholdt jernbanen, men nu er landet sunket ned til så lav en pris, at alt, hvad vi ejer, ikke vil dække, hvad vi skylder. Og banken er også gået fallit. – Å, mo'r, mo'r!«

»Min kære dreng, tag dog ikke sådan på vej. Dersom det

værste skulle ske, så har vi dog endnu gården her, har vi ikke?«

»Du forstår det ikke, mo'r; vore kreditorer kan tage den også.«

Da hun hørte dette, overvældedes hun af fortvivlelse og græd bitterligt. Ved synet af sin moders tårer blev sønnen herre over sine egne følelser og prøvede på at trøste hende på bedste måde. Hun skulle aldrig komme til at lide nød, så længe han havde to stærke arme, hvormed han kunne arbejde, forsikrede han hende. Alt ville blive godt tilsidst. »Hvad jeg har gjort én gang, det kan jeg gøre igen, mo'r; hvis det værste skulle ske, vil det blive en hård prøvelse, men jeg er ung endnu og har livet foran mig.«

I en hel time sad de på sofaen med armene omkring hinanden og drøftede deres stilling, og da de senere tavse betragtede de hendøende flammer i kaminen, førtes deres tanker tilbage til et lille bjælkehus på den øde, kratbevoksede slette og derfra til bygningen af vandsamlingssteder og gravningen af kanaler.

Det værste skete. De kunne måske have beholdt en del af Ames gården, men de besluttede at lade det altsammen gå, betale deres gæld og møde fremtiden som ærlige folk. Resultatet blev, at alt var klaret og bragt i orden inden jul og fru Ames flyttet ind i et hyggeligt 3-værelsers hus nærmere byen, for hvilket de betalte en månedlig leje.

Frk. Virginia Wilton var på besøg hos sin »familie i Østen«. Rupert både længtes efter og frygtede for hendes tilbagekomst. I sine breve havde han intet sagt om den indtrådte forandring i hans affærer. Han ville vente, til hun kom tilbage for da at forklare det hele til hende mere udførligt, end det kunne gøres i et brev. Han havde besluttet for hendes skyld at foreslå hende, at de udsatte deres ægteskab til foråret. Da ville han sikkert være bedre stillet end nu. Det ville være et offer for hans vedkommende, men Virginia ville være fornuftig nok til at indse det rigtige heri. Jo, de ville rådføre sig med hinanden, og Virginias kærlighed ville give ham kraft og mod. Til trods for alt, så var fremtiden ikke

så mørk endda med en sådan pige som Virginia Wilton ventende på at blive hans hustru. Dette var hans tanker.

Dagen efter hendes hjemkomst til Willowby gik Rupert ud for at besøge hende. Værtinden, fru Worth, åbnede døren, da han bankede, og sagde, at Virginia var gået ud og ville være ude hele dagen. Hun havde imidlertid skrevet et brev, som skulle gives til Rupert, dersom han kom og spurgte efter hende.

Rupert tog brevet og forlod huset. Han ville rimeligvis finde hende hos en eller anden af naboerne, og i brevet var der sikkert oplysninger om, hvor han skulle søge hende. Forsigtigt åbnede han konvolutten og læste:

»Kære hr. Ames:

Da jeg har modtaget en stilling som lærerinde i en anden stat, er jeg nødsaget til at forlade Willowby i morgen. Jeg vil have altfor travlt til at tale med Dem, inden jeg rejser, og De er sikkert for fornuftig til at følge efter mig. Glem fortiden. En venlig hilsen fra

Virginia Wilton.«

Nina blev gift ved nytårstid, og omtrent to uger senere døde fru Ames.

Således vendte livets omskiftelser op og ned på alt for Rupert Ames og bragte ham megen modgang og sorg; men han tabte dog ikke helt modet. Mange af hans tidligere venner var hans venner endnu, og han kunne let have druknet sin sorg i selskabslivets fornøjelser, men han foretrak at sidde hjemme i de lange vinteraftener ved siden af den varme ovn og lampen, fordybet i sine bøger og glemmende alt omkring sig. Det forekom ham, at han førtes bort fra sit tidligere liv, til en anden og fremmed verden. Han tabte al interesse for sine omgivelser. For ham var alt udenfor blevet øde, tomt og koldt.

Den tidligere så smukke dal var for ham som et fængsel. Bjergene, iblandt hvilke hans barndom var henrundet, tabte al deres tiltrækning. Hvor dumt var det dog ikke alligevel, tænkte han, altid at opholde sig i en enkelt lille dal og aldrig få noget at vide om den store verden udenfor. Sjælen må

Genealogisk Forening

Interessen for tempelarbejde og genealogisk arbejde i stigning

Efterhånden som Kirkens medlemsantal voksede, voksede også interessen for tempelarbejde og genealogisk arbejde. Tempel-byggeprogrammet i Kirken er et bevis på denne voksende aktivitet. Siden 1945 er der blevet indviet fem nye templer. Den kendsgerning, at fire af disse templer ligger i fremmede lande, er i sig selv et bevis på Kirkens hurtige vækst, og i særdeleshed på væksten af tempel- og genealogisk arbejde.

Efterhånden som tempelaktiviteten er vokset, er behovet for genealogisk efterforskningsarbejde også vokset, thi stedfortrædende tempelordinanser kan kun udføres *efter* at genealogisk efterforskning har fundet sted for at skaffe de nødvendige oplysninger.

I 1949 kontrollerede Genealogical Society 133.000 familieskemaer, repræsenterende 425.000 navne til stedfortrædende tempelarbejde.

I 1961 blev der kontrolleret over 350.000 skemaer, og over 1.100.000 navne blev sendt til de forskellige templer.

Efterhånden som nye templer bliver bygget, vil der være brug for flere navne — navne, som kun kan skaffes efter at det nødvendige genealogiske efterforskningsarbejde er blevet udført, og de forskellige stadier i arbejdsprocessen er fuldført af Genealogical Society.

Fastslået slægtskabsforhold nødvendigt

De sidste dages hellige giver sig af med genealogisk arbejde i lydighed mod guddommelig befaling. Befalingen går imidlertid videre end blot at kræve, at vi skal være aktive i at udføre arbejde *for de afdøde*. Det pålægger os ansvaret for at identificere VORE EGNE afdøde slægtninge. Af denne grund er anetavlen blevet et vigtigt dokument for de sidste dages hellige, idet den giver enkeltheder om de direkte aner. Det arbejde, som de sidste dages hellige derfor bør være aktivt optaget af, er *at samle oplysninger om deres forfædre* og at sørge for tempelarbejdet for dem. Det bør erindres, at forfædre (aner) er personer, overfor hvem man kan bevise et slægtskabsforhold, og al efterforskning bør udføres med denne tanke for øje.

»Der har i nogen udstrækning vist sig en tendens blandt vort folk til, for nogle mænds og kvinders vedkommende at samle alle navne på familier, enten de er i slægt med dem eller ikke, og udføre ordinanser for dem. I kan nu se fordelen ved at følge den kurs, der er udpeget os ved Guds ord. Det vil få enhver til omhyggeligt at skaffe slægtskabsforbindelsen, og sørge for at skaffe navnene på de pågældendes sønner og døtre for at få dem beseglet til deres forældre. Det vil på tydelig måde afgrænse slægten ....«

(George Q. Cannon,
April Konferencen, 1894).

Til trods for præsident Cannons formaning er det blevet mere og mere udbredt blandt nogle af Kirkens medlemmer at samle en tilfældig mængde navne.

Sukces i genealogisk efterforskningsarbejde måles ikke ved det store kvantum af navne. Det måles snarere ved den udstrækning, hvori der anvendes alle tilgængelige kilder på en velgennemtænkt måde og med det bestandige formål at samle *en korrekt, komplet og sammenhængende genealogisk optegnelse.*

Som det allerede er anført, er det Herrens befaling til Kirkens medlemmer at søge efter *deres egne* forfædre og *deres egne* afdøde. Dette betyder, at medlemmer altid skulle bestræbe sig på at finde oplysninger om deres *egne* familier, så de på rette måde kan blive lænket til dem ved besegling.

Genealogical Society har officielt udtrykt sit mishag med de metoder, som nogle af Kirkens medlemmer bruger, nemlig at samle alle navne, der er de samme eller noget lignende som deres eget efternavn, fra enhver optegnelse eller ethvert sted, uanset om navnene tilhører deres egen familie eller de er taget fra den egn, hvor de vidste, at deres forfædre havde boet.

ENHVER EFTERFORSKNING BØR FORETAGES MED DET FORMÅL AT FINDE ENKELTHEDER OM FORFÆDRENE.

Indgiftede linier (de såkaldte »sviger«-familier).

Kirkens medlemmer vil ikke få tilladelse til at indsende familieskemaer, som vedrører familierne til deres »sviger«-familier, til tempelarbejde. Det ventes imidlertid, at der gøres alt for at identificere den indgiftede så fuldstændigt, som det kan gøres. Der skal derimod ikke gøres noget for at efterspore forfædrene til det indgiftede familiemedlem. Et eksempel vil illustrere dette:

David Brown, som er 1 c 3 r, giftede sig med Ann Wilson, som derved gennem giftermålet bliver 1 c 3 r i-l.

Der bør gøres efterforskningsarbejde for at identificere Ann Wilson (hendes fødselsdato og -sted, forældre etc.), men der skal ikke gøres noget for at spore hendes forfædre.

Efterforskningen på Wilson-linien er hendes efterkommeres ansvar.

(Fra *Genealogical Instruction Manual 1962).*

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* onsdag og torsdag fra kl. 10—13 i kirken, Priorvej 12, F.

Spørgsmål:

Min mand og jeg adopterede et barn, som nu bliver fire år. Han er ikke klar over, at han er adopteret. I vor genealogiske klasse var der mange forskellige meninger om, hvorledes dette barn skulle opføres på et familieskema. Nogle sagde, at han skulle opføres på skema med sine virkelige forældre, andre påstod, at han skulle opføres på skemaet, hvor min mand og jeg er opført som mand og hustru. Vil De være så venlig at afgøre spørgsmålet for os?

Svar:

Adopterede børn skal opføres på familieskema med deres adoptivforældre, og der skal ikke gøres opmærksom på, at de er adopterede, UNDTAGEN:

1. Hvis det adopterede barn eller adoptivforældrene ønsker det.

2. Hvor det er nødvendigt for ikke at give et fejlagtigt indtryk, som kan opstå fra datoer som f. eks. for at forhindre en tilsyneladende illegitimitet, hvor det adopterede barn er født før eller blot nogle få måneder efter adoptivforældrenes bryllup, eller hvor et adopteret barn er født kort tid efter et af adoptivforældrenes egne børn etc. I sådanne tilfælde skal ordet »adopteret« anføres i parentes efter det pågældende barns navn.

Et barn, som er »født i pagten«, kan måske senere blive legalt adopteret af plejeforældre, men kan ikke blive beseglet til dem. Et sådant barn skal opføres på familieskema med sine rigtige forældre, af hvem han blev »født i pagten«.

P.S. At være »født i pagten« vil sige at være født af forældre, som er blevet beseglet til hinanden for tid og evighed i Templet.

Den bedste julegave

er en af Kirkens bøger eller et abonnement på STJERNEN

PRISLISTE:

MORMONS BOG	»	5,00
MORMONS BOG, bibelpapir, guldsnit	»	17,00
LÆRE OG PAGTER	»	6,50
BIBEL-CITATER	»	2,50
ET STORT OG FORUNDERLIGT VÆRK	»	15,00
EN ADVARSELS RØST	»	3,50
TROSARTIKLERNE, stift bind	»	7,00
TROSARTIKLERNE, blødt bind	»	9,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, stift bind	»	7,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, blødt bind	»	7,50
HVEM ER MORMONERNE? (ny udgave)	»	3,00
NY SANGBOG	»	10,00
SØNDAGSSKOLE-SANGBOG	»	1,00
SLÆGTSBOG, heftet	»	7,00
SLÆGTSBOG, indbundet	»	14,50
STJERNEN, årsabonnement (i udlandet $ 5,00)	»	25,00 9% oms
do. halvårsabonnement (i udlandet $ 3,00)	»	13,00 »
(Gavekort kan fås uden ekstra betaling)		
GENEALOGISKE SKEMAER:		
Familieskemaer, engelske eller danske	»	**0,12**
Anetavler, engelske eller danske	»	**0,12**
ANETAVLER, halvcirkelformede, til 10 generationer	»	6,50
do. til arbejdsbrug	»	5,50
Mapper til genealogiske skemaer kr. 10,00 21,00		35,00
Slægtskalenderen (i udlandet $ 1.25)	»	7,00
PLATTER (bornholmsk keramik) med Salt Lake Templet	»	3,00

Ovenstående bøger og andet materiale kan bestilles på missionskontoret ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER- DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Der må regnes med en leveringstid på 1 uge, idet det tager 3-4 dage at få pengene pr. giro.

Husk altid på talonen at anføre, hvad De ønsker, også selv om De har sendt brev med bestilling i forvejen.

HUSK AT FORNY DERES ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Prisen for et helt år er kr. 25,00 + 9 % oms. i Danmark, og $ 5,00 i udlandet, frit tilsendt. I Danmark bedes beløbet venligst indbetalt på postgirokonto nr. 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Stjernen«.

Søndagsskolen

Nadververs for december:

For Senior og Junior Søndagsskolen: »*Jesus sagde: Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer*«. (Johs. 15:12).

Søndagsskolesang for december:

»*O Bethlehem, du lille by*«. (Nr. 105 i den blå sangbog).

Hvornår er sindet fuldt?

De afsidesliggende steder i eller omkring ens hjem bliver sædvanligvis brugt til at oplagre en masse forskellige ting. Og hvor kan tingene samle sig sammen i årenes løb! I tidens løb kan de fylde hver ledig plads i kælderen, i garagen og på loftet. Den uhæmmede samlen ting sammen er noget, vi skal passe på. Pulterkammeret fyldes alt for hurtigt.

Toppen af vort hoved er også en slags oplagringsrum, skønt ikke af materielle ting. Her oplagrer vi sindets og åndens ting. Det ser ud, som om der stadig er folk, som misforstår den store og ubegrænsede oplagrings-kapacitet, som den gode Herre har skabt i det menneskelige sind. Nogle mennesker er stadig bange for at lære nye ting i livet og at betro hukommelsen nye ting af frygt for at få det mentale pulterkammer fyldt op.

Doktor Watson har fortalt om sin overraskelse ved at finde ud af, at den store Sherlock Holmes aldrig havde hørt om solarsystemet. Og han var forbavset over at finde, at Holmes ikke

havde i sinde at lytte til beskrivelsen af det, fordi han havde den mærkelige teori, at hans hjerne var som et pulterkammer med begrænset plads i.

Det vidunderlige ved vort sind er, at jo mere vi lærer og lærer udenad, jo lettere bliver det at lære stadig mere og mere og lære det udenad, og lettere og lettere.

En af glæderne ved et velforsynet sind er dets indhold af visdom og poesi. Vor sangbog er en rig samling af Evangeliets sandheder og visdom, udtrykt på poetisk vis. Vi vil gøre vel i at lægge kærlig opmærksomhed i vor brug af denne bog, og at betro meget af den til vor redebonne hukommelse.

Alexander Schreiner.

MORMON!

Hvad er det egentlig for en religion, du tilhører, er det sandt, at du er mormon, hvad tror de på, og hvorfor gør du det? Vi har alle været disse spørgsmål igennem, og vi har alle måttet svare på dem, og måttet gøre rede for, at vi tror på Gud og på, at Han er lige så virkelig som betjenten i gadekrydset, eller købmanden bag disken, og altid for personer, der er lige ved at tabe både næse og mund af forbavselse over dette, at der er mennesker, der virkelig tager gudsbegrebet med i dagliglivet, og tilmed disponerer og tilrettelægger, som om Gud var et medlem af familien, som man må medregne og rådspørge i alle sager, der er tilstrækkelig vigtige til, at man ikke tager stilling til dem selv.

Det er ikke til at fordøje lige med det samme, for Kirken, Præsten, Barnedåb, Konfirmation, Bispen og Kirkeministeren, det er altsammen ting, der har stået sin prøve, og er blevet det, det er, op gennem tiderne, det er akcepteret og har fundet sin plads i de forskellige samfund, og vejen til en eventuel Gud går gennem disse institutioner, det har den altid gjort, og hvorfor lave om på ting, der er fastlagt af stat og kommune. At tro på Gud er en frivillig sag for alle dem, der vil det, men at møde mennesker, der lever, som om Gud virkelig eksisterer, det er man lidt genert og ret fremmed overfor, man har ikke rigtig haft tid til at tænke det hele igennem. Vi er alle blevet stillet til vægs af mennesker, der siger os lige op i ansigtet, at de ikke har brug for nogen Gud, at de er lykkelige som de har det, eller at den Gud, kirken i Danmark repræsenterer, er alt hvad de behøver, mere vil de ikke have, og således benævner de alle andre religioner som lige gode, uanset hvad de går ud på, og det, at Gud skulle foretrække et folk frem for et andet, kan de ikke forstå, da så vidt de husker Guds lære går ud på, at alle mennesker kan blive frelst. Al diskussion ender i mange tilfælde med de berømte ord: »Når bare man opfører sig ordentligt, og er pæn ved andre mennesker, så går alt som det skal, og det er min private mening om den ting, og det er nok for mig«. Folk opfører sig også i det store og hele rigtigt pænt, bortset fra nogle enkelte stykker, der går hen og bliver kriminelle i deres uvidenhed. Men der er to ting, der er forkert ved den part, der opfører sig pænt, og det gælder næsten os alle:

1. Vi ved for lidt — mange mennesker når de 50 år og kan ikke den lille tabel ordentlig.

2. Personsanseelse; mange, alt for mange vælger deres venner med fordel for øje. Social position spiller en meget stor rolle i menneskenes tilværelse, den handlende bukker dybest for den med den største købekraft, og naboen regner den for mest, der har den største bil af nyeste mærke, og manden i denne bil af nyeste mærke sætter sig godt til rette og nyder den tanke, at han er en af dem, der ligger i toppen, hvad dette emne angår, og fryder sig indvendig over alle de småmisundelige blikke, der sendes efter hans rullende vidunder, det samme gør hans frue, hvis hun samtidig skulle være så heldig at have en frakke af den slags, af hvilke man kan se, at den må have kostet en net sum penge, o. s. v. Alle disse dejlige ting kan i den grad optage sindene, så alt andet glemmes. For det kan jo hænde, at den anden nabo får en bil af samme mærke, og så er man jo ikke mere ene om at være på toppen, så skal man dele pladsen med en anden, og så er man ikke mere en ener, der adskiller sig fra hoben, og det vil man være. Man vil ses efter, regnes for noget, kort sagt indtage en særstilling, og så køber man en endnu nyere bil og glæder sig igen over at være øverst på stigen.

Det er en gammel historie, og et emne som selv børn kan forstå, men en ond cirkel, som ikke er så lige til at få udryddet. Den blomstrer alle vegne, det ene menneske er så bange for, at det andet ikke skal blive klar over, hvor god, klog og betydningsfuldt det er, og så må alt andet vige for dette ene: at have alle goder, og helst de bedste.

Her vil vi vende tilbage til mormonen, har vi noget af dette i os eller ikke? Det skulle ikke være meningen, at vi skulle være iøjnefaldende, eller skille os ud fra det, man forstår ved et normalt menneske på nogle af de ovennævnte punkter, tværtimod, vi skal stræbe hen imod det, der er normalt i ordets fulde betydning. Kun på ét punkt skal vi være »anderledes«: Vi skal suge oplysning til os, vi skal tragte, ikke efter bil, pels, guld og sølv, og hvad der ellers kunne være, men efter lærdom, den eneste virkelige rigdom, der eksisterer, den fører til fred i sindet, fred med naboen, velbehag og tryghed, forståelse af al ting, og hvad der er mest betydningsfuldt i en mormons øjne, den fører til Gud og erkendelse af hans værk.

Når nogen spørger mig, hvorfor jeg er blevet mormon, siger jeg altid, det er fordi jeg gerne vil vide noget mere, og det er ikke lykkedes mig andre steder end hos mormonerne. På mange punkter ligner jeg godt nok manden i den fine bil, jeg kan såmænd ikke lade være med at kigge efter ham, og ville vel også gerne have en noget lignende selv, men hos mormonerne har jeg lært af Evangeliet, at oplysning er rigdom, og af denne værdi kan jeg få alt det, jeg selv ønsker, ubegrænset og uden misundelse fra nogen side, uden personsanseelse og restriktioner af nogen art. Med øget lærdom følger renlighed på sjæl og legeme, redelighed i forholdet til vor næste, dette belønnes med Guds velsignelser, og så har vi ikke behov for mere, for Han har sagt, at alt det andet vil blive givet os i tilgift, og skulle dette ikke være tilfældet, så skal vi kigge godt efter hos os selv, for så ligger fejlen der. Vi får nemlig gudskelov ikke mere, end vi har fortjent, og vil vi have goder, så må vi bestille noget for dem. Gud deler ikke ud efter personsanseelse, men efter retfærdighed. Det er sådan en religion, jeg tilhører, og det er det, jeg tror på, jeg mangler bare at få bugt med det med bilen og gå helt ind for det andet, men det kommer igen af lærdom, ikke sandt? Slutningen kan vi passende diskutere i Søndagsskolen på søndag, for der mødes vi jo, eller gør vi ikke?

Venlig hilsen

Søndagsskolens hovedbestyrelse

NB. Har I nogensinde tænkt den tanke, at vi alle mødtes i kirken en søndag, og alle havde læst vor lektie, og ellers gjort vore pligter, hvorfor gør vi ikke det? *S. U.*

Den fremmede gallilæer

På utallige opfordringer bringer vi hermed teksten til den smukke sang »Den fremmede Gallilæer«.

1. *I drømme jeg stod ved den lave bred*
af det glitrende, skønne kær;
Jeg så, hvordan skarerne trængtes ved
den fremmede Gallilæer;
Jeg så, hvordan han, der var født som blind,
i et nu atter lyset ser;
At han, som er lam, bliver helbredt af
den fremmede Gallilæer.
Og jeg ved, jeg for evigt ham elsker,
så nådig og gavmild han er.
Jeg kåred ham dér som min frelser,
den fremmede Gallilæer.

2. *Hans blik af medlidenhed, kærlighed,*
jeg stedse i drømme ser;
Han så, hvordan jeg som en synder led,
den fremmede Gallilæer.
Han viste mig sårene i sin hånd,
og han hvisked »for dig det sker«.
Jeg følte mig fri og mig kasted ned
for den fremmede Gallilæer.

3. *Jeg hørte ham true den rørte sø*
og det stormende, vilde vejr;
Og se! På hans ord falder det i ro,
den fremmede Gallilæer.
En stille og hellig, velsignet fred,
jeg kan altid i hjertet bær';
Han holder mit liv i sin stærke hånd,
den fremmede Gallilæer.

4. *Kom du, som i uvejr er faret vild,*
og hans trofaste følger vær;
Han leder dig frem, han er kærlig, mild,
den fremmede Gallilæer.
Han byder mig gå og fortælle dig,
at han altid vil ha' dig kær.
Når kun du bevarer hans ånd i dig,
den fremmede Gallilæer.

Og jeg ved, jeg for evigt ham elsker,
så nådig og gavmild han er.
Så kår ham da du som din frelser,
den fremmede Gallilæer.

(Musik og tekst: Mrs. C. H. Morris,
Oversat af Jørgen Schmidt)

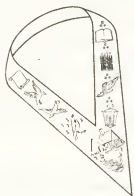
Indbundne årgange af Stjernen

Vi har nogle enkelte eksemplarer af komplette årgange af STJERNEN, som vi har ladet indbinde, nemlig følgende, alle i *brun* indbinding:

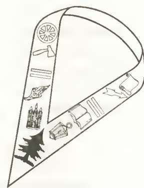
1949, 1956, 1957, 1958, 1959 (en enkelt i *grøn)*,
1960, 1961, 1962 (en enkelt i *blå*).

Alle ovenstående årgange kan sælges for *kr. 22,00* pr. bind og kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. *Husk altid på talonen at skrive nøjagtigt, hvad der ønskes, også selv om De sender brev ved siden af.*

Foruden ovenstående årgange har vi en enkelt årgang 1962 med numrene august til december 1961 indbundet i samme bind, blå indbinding. Dette eksemplar kan sælges for ialt *kr. 28,50.*

PRIMARY

Det var både inspirerende og dejligt at overvære distriktskonferencerne i København og Aarhus og føle den gode ånd, som fandtes blandt alle Primary-funktionærerne.

Der er sket stor fremgang indenfor Primary i de sidste tre år, og dette skyldes ikke mindst vore dygtige og ivrige distriktsbestyrelser og det store arbejde de gør for at hjælpe hver enkelt funktionær, og også den ydmyge og villige ånd, hvormed hver Primary-lærerinde og -funktionær søger at opfylde de krav, som stilles til hende.

Primarys »Lærerinde-kursus for 1963—64«, som desværre endnu kun findes på engelsk, har titlen: »Ikke af brød alene«, og derfra er følgende lille stykke taget.

»Som Primary-arbejdere er vi ansvarlige for at sørge for, at børnene bliver næret med evangeliets sandheder i overensstemmelse med deres evne til at optage dem i sig. Mere end på noget andet tidspunkt i menneskehedens historie er det nødvendigt, at vore børn får den stabiliserende næring ved de ord, der er udgået fra Guds mund. Disse ord er de eneste, som kan gøre børnene stærke overfor de onde kræfter, som findes allevegne omkring os. Børnene i vore Primary'er vokser op i meget vanskelige tider. De har brug for åndelig føde til at hjælpe sig at blive åndeligt stærke. Mange anerkendte skikke og livsvaner, som vil holde børnene fra at adlyde budene, anses for populære og smarte. Der udøves dagligt pres for at trække børnene bort fra selve de principper, som er hellige. Vor Kirkes ledere advarer os atter og atter mod Satans dygtigt forklædte og bestandige påvirkninger. Hvorledes kan vi hjælpe vore børn til at modstå disse fristelser? *(Ved at lære dem Evangeliets sandheder og så hjælpe dem til at efterleve disse sandheder).* Herren kunne have ladet børnene jage efter deres egen åndelige føde, men det gjorde Han ikke. Han kaldte sine profeter, og gennem dem kaldte Han mange andre med det særlige formål at undervise i de sandheder, som vore børn må lære, hvis de skal næres og styrkes mod vore dages fristelser. Vi er blevet kaldet som Primary-arbejdere for at give vore børn åndelig føde, ikke med krummer, ikke med brød alene, men med Evangeliets sandheder«.

Kirsten Hermansen,

Primary Hovedbestyrelse.

Hvorfor skal vi have tiendeopgørelse?

Nogle få dage før slutningen af hvert år har Kirkens medlemmer det privilegium at møde hos deres grenspræsident eller biskop og undersøge deres personlige tienderegnskab og regnskab over deres andre ydelser til Kirken. Denne undersøgelse af regnskabet gør det muligt for medlemmerne at kalkulere og afgøre eventuelle yderligere beløb, der er nødvendige for at blive fuld tiendebetaler, før bøgerne afsluttes for året.

Grenspræsidenten vil spørge, om medlemmet er fuld eller delvis tiendebetaler eller er undtaget fra at betale tiende, og Kirkens officielle bøger vil blive mærket af i overensstemmelse med tiendebetalerens mundtlige udtalelse. Efter tiendeopgørelsen bliver dette regnskab sendt videre til Kirkens Hovedkvarter, medens grenspræsidenten beholder en kopi af det.

I de tilfælde, hvor medlemmer undlader at overvære tiendeopgørelsen, er grenspræsidenten nødt til selv at afgøre vedkommendes tiendestatus og mærke deres regnskab *fuld, delvis* eller *undtaget.* Det er derfor øjensynligt, at hvis medlemmerne undlader at overvære tiendeopgørelsen og selv forklare deres forhold, er det overladt grenspræsidenten, ligesom den offentlige dommer i Israel, at tage bestemmelse i Kirkens officielle bøger om disse medlemmers tiende-status. Tiendeopgørelsen giver medlemmerne lejlighed til personligt at revidere deres finansielle regnskab, derunder at kontrollere hvor korrekt deres ydelser er bogført.

Man er i overensstemmelse med tiendelovens krav, hvis man betaler en samlet sum ved slutningen af hvert år. Det er imidlertid klogere at betale tiende, efterhånden som man modtager sin indtægt, idet man derved undgår nødvendigheden af at skaffe en stor sum penge ved slutningen af året. Sommetider oplever medlemmer en virkelig skuffelse ved at vente til slutningen af året med at betale deres tiende, når de finder ud af, at de har sparet et utilstrækkeligt beløb til at imødegå deres tiendebehov.

Ethvert medlem af Kirken, som konstant betaler sin tiende, kender de store velsignelser og den gavn, der følger med at adlyde denne guddommelige lov, og han bliver klar over udtalelsen i Malakias, hvor det pålægges os: »Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål.

Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger hærskarers Herre«. *(Mal. 3:10—11).*

Har nogen råd til ikke at betale tiende?

Du og din grenspræsident

Ved en bestemt lejlighed i det gamle Israel fik Josua til opgave at lede Israels styrker i et slag mod Amalek og hans folk. Dette slag blev observeret af Moses, Aron og Hur fra toppen af en nærliggende høj. »Når nu Moses løftede hænderne i vejret, fik israeliterne overtaget, men når han lod hænderne synke, fik amalekiterne overtaget.

Og da Moses' hænder blev trætte, tog de en sten og lagde under ham; så satte han sig på den, og Aron og Hur støttede hans hænder, hver på sin side; således var hans hænder stadig løftede, til solen gik ned«. *(2. Mos. 17:11—12).*

Josua og hans styrker vandt kampen, men det vigtigste, der skete den dag, var, at Israel lærte en stor lektie. Nødvendigheden af at støtte og opretholde deres leders hånd viste sig at være nødvendigt for at finde nåde hos Gud. Det ville være godt for hver eneste af os at lære denne lektie i dag. Herren har i sin visdom bestemt forskellige stillinger i Kirken for at medlemmerne kan blive fuldkomne og arbejdet i gerningen blive udført. Blandt alle disse stillinger er der næppe nogen, der er mere betydningsfuld end grenspræsidentens. Når en mand ordineres og beskikkes til at præsidere over en gren, har hver eneste, der bor i den gren, en personlig pligt til at understøtte lederens hånd, opretholde lederens gerning, hvis grensmedlemmet skal finde nåde hos Gud.

Hvor bestandig er du til at understøtte din grenspræsidents hånd? Opretholder du ham kun, hvis hans handlinger er i overensstemmelse med dine ønsker? Dadler og kritiserer du din grenspræsident, hvis tingene synes at gå forkert? Ville tingene virkelig gå galt, hvis hvert eneste medlem gjorde sin part ved at hjælpe med til at bære sin del af byrden? Forbedrer kritik situationen? Ville den rette indstilling ikke være at gøre mere, rose mere?

Hvis du havde gået på jorden i Tidernes Midte, ville du så have fundet det passende, at Frelseren valgte en fisker? Ville du have følt foragt for en simpel tømrer? Ville valget af en skatteopkræver have syntes ønskværdigt? Gør det nogen forskel, at du har en universitetsgrad, og din grenspræsident tjener sit brød som maler eller blikkenslager? Kan menneskenes visdom sammenlignes med Guds visdom? Ville den veltalende og flydende taler anses for bedre end Moses med hans stammende tale? Er det ikke dette, Herren advarer os imod, når han siger: ». . . O, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at de ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå.

Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd«. *(2 Nephi 9: 28—29).*

Den mest karakteristiske lærdom i Kirken, ja i virkeligheden grundvolden for hele Kirkens struktur og lære, er åbenbaring. Herren har ved åbenbaring oprettet grenspræsidentens stilling som dommerens i Israel. Det er grenspræsidenten, som har mandat til at sørge for, og evne til at danne sig et skøn over, Kirkens nødlidende. Som ledsager til de pligter og det ansvar, der påhviler grenspræsidenten, har Herren sørget for at give grenspræsidenten en særlig kappe ved hans ordination. Sammen med denne kappe har han fået den åndelige gave skarpsindighed, den gave at give de rette råd og at ordne Kirkens timelige affærer.

Denne kappe er overdraget grenspræsidenten uanset hans professionelle træning. Som resultat heraf har han, hvor det gælder at danne sig et skøn, fået særlige åndelige gaver, som ikke kommer af profession eller på anden måde; og det påhviler Kirkens medlemmer at være lydige mod Herrens orden, at opretholde deres grenspræsidents hånd.

(Fra *Improvement Era).*

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Vær ved godt mod«.
(L. & P. 61:36).
Formål: At påpege, at glæde er et vigtigt punkt i evangeliets lærdomme. Herren ønsker, at vi skal være ved godt mod.

En gammel historie, som fortælles i jødiske husstande, handler om en vismand, som traf profeten Elijah på en travl markedsplads. Vismanden spurgte profeten om, hvilke karakteregenskaber Herren ser efter, når han giver særlige velsignelser. Idet vismanden så ud over torvepladsen, der var fuld af handlende og håndværkere, spurgte han, om der var nogen af dem, der fortjente Herrens velsignelser. Profeten svarede: »Ingen, undtagen de der«, og pegede på en lille flok mennesker, som øjensynligt manglede de verdslige goder, men hvis ansigter strålede af glæde og godhed. Vismanden, som søgte at lære grunden til, at disse mennesker var blevet udpeget som værdige til Herrens velsignelser, spurgte dem ud om deres gerninger og dyder. Deres leder svarede: »Vi er fattige folk. Vor største dyd er, at vi har glæde i hjertet. Vi søger at bringe trøst og håb til dem, som er mismodige. Når vi møder en, som er bedrøvet, bestræber vi os på at jage hans sorg på flugt og bringe solskin og god vilje ind i hans liv«.

Når vi tænker på de væsentlige punkter inden for evangeliet, kommer egenskaber som kærlighed, tro, håb og barmhjertighed straks frem. Det er sandsynligt, at der kun ville være nogle få af os, som straks ville forbinde glæde med Frelserens lærdomme, og dog fremhævede Han hyppigt denne egenskab. Som f. eks. ved den lejlighed, da Mesterens disciple sejlede på søen, og storm og vind næsten syntes at opsluge dem, kom Jesus hen imod dem gående på vandet, kaldte på dem, idet Han sagde: »Vær ved godt mod, det er mig, frygt ikke«. *(Matt. 14:27).*

Ved adskillige lejligheder, når Frelseren helbredte de syge, sagde Han: »Vær frimodig«. (Se Matt. 9:2). Efter at Paulus så mirakuløst var blevet omvendt, da han prædikede for Jerusalems indbyggere og de truede med at dræbe ham, »stod Herren foran ham og sagde: 'Vær frimodig'«. *(Ap. G. 23:11).*

Frimodighed omfatter mod, optimisme, tillid og en følelse af ro og ligevægt. En dybt tænkende forfatter har sagt: »Frimodighed udstråler tillid og begejstring. Det er det modsatte af bekymring, frygt, mismod .... Frimodighed giver oplagthed, sindsro og mere harmoni. Frimodighed giver tilfredshed og balance«. (Kleiser: *Inspiration and Ideals).*

At være glad og munter vil sige, at man hellere ser efter glæden og solskinnet i livet end efter mørket og skyggerne. At være glad vil sige at kunne glæde, trøste og opløfte deres ånd, som vi er sammen med. Det vil sige at være venlig, høflig, mild, yndefuld og oprigtig.

Vor religion er en glædesreligion. Evangeliet lærer os at være lykkelige og tillidsfulde. Profeten Nephi understregede dette, da han sagde: »Menneskene er til for at nyde glæde«. *(2. Nephi 2:25).* Alle evangeliets principper har til formål at bringe fred, tillid og lykke ind i menneskelivet.

Det er ikke altid let at være glad og munter, men det er indlysende, at vi bliver glade, når vi tænker glade tanker. En eller anden har passende sagt: »De, som bringer solskin ind i andres liv, kan ikke holde det borte fra deres eget«.

Salomon sagde: »Glad hjerte giver venligt ansigt«. *(Ordspr.* 15:13). Glæde er således muligvis naturens bedst virkende kosmetik. Den stråler ud fra sjælen som et vidunderligt lys.

Lad os derfor altid huske på det trøstende råd fra Herren, når Han råder os til at »være ved godt mod ... for jeg er midt iblandt jer og har ikke forladt jer«. *(L. & P. 61:36).*

KREDSLÆRERINDESTÆVNER I JYLLAND

Kredslærerinderne i Jylland Distrikt afholdt stævner i henholdsvis Esbjerg den 21. september og Aalborg den 28. september.

Begge steder blev der udført et godt program med taler fra de forskellige lærerinder for teologi, samfundskundskab, og kredslærerinder. Og alle gav de os et indblik i hvilke lektier, vi skal have i det kommende år. Ind i mellem så vi en film, der viste os, hvorledes kredslærerindearbejdet skal udføres.

Ved stævnet i Esbjerg overrakte søster Inger Rasmussen fra hovedbestyrelsen bl. a. en hilsen fra missionspræsidentinden str. Ingrid Sorenson.

Slutningssang: »Han lever vor Forløser stor«, og der blev sluttet med bøn af søster Astrid Jørgensen fra Kolding. Til stede 43.

Om aftenen kl. 18,30 samledes vi atter, og der blev serveret en dejlig middag, som Hjælpeforeningen havde tilberedt. Under middagen blev der talt af distriktspræsident Chr. Bendtsen m. fl. Tilstede 90.

Efter middagen var der underholdning fra de forskellige grene i distriktet.

Vi havde tilbragt en dejlig og lærerig dag sammen med vore søstre i distriktet. Og det er rart at mærke den gode ånd, der var tilstede ved mødet, under middagen og ved den efterfølgende underholdning.

Må vi få flere af den slags sammenkomster, hvor vi rigtig kan lære hinanden at kende og mærke den kærlighed, der skal være blandt søskende.

I Ålborg var der et lignende program med sang og musik. Syngende Mødre sang to smukke sange: »Mon hjemme i dalen jeg savnes« og »Vredens ord«.

Ved denne sammenkomst var hovedbestyrelsen repræsenteret ved søster Sara Dressø, København. Mødet sluttede med sangen: »Har jeg gjort noget godt«.

Søster Berthe Lund, Aarhus, sluttede med bøn. Tilstede 46.

Ved den efterfølgende middag med underholdning var der 73 til stede.

Anna Sørensen.

KREDSLÆRERNES *budskab*

Forsoningen

Den uendelige forsoning, som Jesus frembragte for hele menneskeheden, sikrer hver eneste sjæl, som har levet, som nu lever, og som vil komme til at leve på jorden, en opstandelse. Den betaler også gælden for alle personlige synder, som vi i sandhed har omvendt os fra og til hvis forladelse vi har ladet os døbe. Udtrykket »uendelig forsoning« er af særlig betydning, fordi den ikke er til at måle. Eftersom Jesus var uden synd, var Han det eneste menneske, som kunne sone for alle dem, som kom under syndens forbandelse. Da Adam overtrådte i haven, bragte han ikke åndelig og timelig død til sig selv alene, men han testamenterede den samme skæbne til sine efterkommere. Åndelig død vil sige bandlysning fra Guds nærhed. Timelig død er adskillelse af legeme og ånd, når man drager sit sidste suk.

Før Adam og Eva begik deres overtrædelse, var de udødelige og uskyldige. Gennem faldet blev de underlagt døden og Satans angreb gennem kundskab om godt og ondt. I deres faldne tilstand var de magtesløse over for det at vinde deres tidligere bolig hos Gud tilbage. De måtte tilsidst gennem døden, således at legemet vendte tilbage til jorden som støv og ånden til Satans rige. Evangeliets plan, som blev opstillet i himlene og godkendt af alle trofaste, forud eksisterende ånder, afvendte denne tragedie. Den omfattede forløsningens plan gennem Kristi forsoning.

Hvis det ikke var for Kristi kærlighed, ville vi ikke være blevet forløst fra faldet. Han gav frivilligt det offer at betale skylden for Adams og hele menneskehedens synd. Jesus alene besad magten til at nedlægge sit liv og tage det op igen. Han arvede liv fra sin udødelige Fader og død fra sin dødelige Moder. Hans forsoning er dobbelt. 1) Mennesket bliver forløst fra døden gennem opstandelsen. Dette er forløsningen fra Adams synd. Det er ikke blot alle mennesker, som skal opstå, men også ethvert dyr, der har levet på jorden fra begyndelsen *(L. & P. 29: 22—25).* 2) Vi bliver forløst fra vore egne synder, forudsat vi omvender os fra dem. For hver synd, vi har tilladt, må der gives oprejsning. Barmhjertigheden kan ikke røve retfærdigheden.

Det er umuligt for os at fatte, hvorledes Han påtog sig vægten af hele verdens synd. Menneskene lider voldsom mental og fysisk smerte på grund af deres synder, men prøv at forestille dig, hvad Jesus udholdt, da Han bar hele menneskehedens syndebyrde. Hans lidelse var fysisk, mental og åndelig.

Gennem forsoningen bliver vi forløst fra Adams synd uden egne bestræbelser, men vore personlige synder kan vi kun blive forløst fra gennem omvendelse *(L. & P. 19:15—20).* Hvis vi ikke omvender os, virker de lidelser, Jesus gennemgik, ikke til gavn for os. Desuden vil vi blive tvunget til at lide for vore synder på samme måde, som Jesus led.

Månedlig rapport over kredslærerarbejdet i den danske mission

SEPTEMBER 1963	Antal familier	Antal kredse	Antal lokale kredslærere	Antal missionær-kredslærere	Antal hjem besøgt	Pct. besøgt	Pct. besøgt sidste måned
KØBENHAVN DISTRIKT							
Amager Gren	130	6	12	0	30	23 %	13 %
Kbhvn. Centrum Gren	331	8	16	0	11	3 %	5 %
København Nordre Gren	ingen rapport						
København Søndre Gren	163	7	14	0	12	5 %	7 %
Nordsjælland Gren	32	4	2	2	11	34 %	50 %
Odense Gren	153	13	18	8	33	22 %	35 %
Rønne Gren	11	2	1	2	5	45 %	36 %
Slagelse Gren	28	4	8	0	13	46 %	52 %
Roskilde Gren							14 %
JYLLAND DISTRIKT							
Aalborg Gren	ingen rapport						
Aarhus Gren	184	8	8	8	20	12 %	10 %
Esbjerg Gren	132	10	14	6	45	34 %	11 %
Fredericia Gren	62	5	8	2	19	31 %	62 %
Frederikshavn Gren	30	3	4	2	15	50 %	26 %
Herning Gren	21	3	6	0	3	14 %	36 %
Hjørring Gren	25	2	1	3	16	62 %	65 %
Horsens Gren	30	4	7	2	25	83 %	64 %
Kolding Gren							
Randers Gren	78	5	5	4	3	3 %	15 %
Silkeborg Gren	34	5	8	2	14	41 %	32 %
Skive Gren	38	2	0	4	17	45 %	20%
Sønderborg							
Vejle Gren							

Indbinding af Stjernen for 1963

STJERNEN for 1963 kan nu indbindes.

På grund af det større format kan indbindingen ikke leveres til samme pris som tidligere, men bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig

kr. 20,00 incl. oms.

Denne billige pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på én gang, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 12 numre for 1963 til *1. februar 1964.*

Som tidligere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: *rød, bordeaux, blå, sort, grøn* og *brun.* Hvis intet andet anføres, leveres *brun* indbinding.

Betalingen for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Indbinding«.

NB: *Husk* at rive midtersiderne med »Kronet med Herlighed« ud af de numre af STJERNEN, hvor den findes, *inden* numrene indsendes til indbinding, idet vi ikke kan påtage os at fjerne dem og opbevare dem for de respektive abonnenter.

DØDSFALD:

København Centrum Gren:

Den 5. november døde broder *Bent Høedt Rasmussen,* 48 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 10. november. Æret være broder Rasmussens minde!

TAK!

Broder Bent Rasmussens hustru, søster Marie Rasmussen, vil gerne gennem STJERNEN bringe en inderlig tak til alle de søskende, som under hendes mands sygdom ydede ham hjælp ved at afgive blod og på anden måde, og for al kærlig deltagelse ved hans død og begravelse.

Amager Gren:

Den 6. november døde søster *Flora Elisa Hansen,* 80 år gammel, og blev begravet fra kirken på Kretavej den 9. november. Æret være søster Hansens minde!

VELSIGNELSER:

København Søndre Gren: 6. oktober:

Peter Farcinsen og Lulu Hansen Farcinsens to sønner, Søren Farcinsen og James Farcinsen, begge velsignet af ældste James Jackson.

København Centrum Gren: 4. august:

Georg Walter Walkendorf Knudsen og Irene Nordby Larsen Knudsens søn, Mikael Georg Knudsen, velsignet af broder Ejvind Nordby Larsen.

1. september: Erik Olav Anselm Andersson og Inger Elisabeth Larsen Anderssons datter, Anna Marie Andersson, velsignet af broder Torkil Dressø.

6. oktober: Jørgen Eljen Rasmussen og Vivi Andersen Rasmussens søn, Michael Eljen Rasmussen, velsignet af broder Bent Høedt Rasmussen.

Aalborg: 4. august:

Hans Jørgen Schmidt og Sonja Zimmer Nymark Schmidts datter, Helle Schmidt, velsignet af sin fader.

Bryllup i Amerika:

Den 16. oktober viedes i Salt Lake Templet søster *Gudrun Margrethe Pedersen,* datter af broder og søster Alfred Pedersen, tidligere Slagelse, til Charles Clifton Larsen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *James O. Mason,* er blevet kaldet som 2. rådgiver i stavspræsidentskabet i Boston Stake. Må Gud velsigne broder Mason i det ansvarsfulde kald!

BRYLLUPPER:

Odense:

Lørdag den 2. november viedes i Odense søster *Tove Andersen* og broder *Jacob Brandt.* Efter den borgerlige vielse fik brudeparret Kirkens velsignelse ved brudens fader, broder Poul Andersen.

Stjernen ønsker det unge par hjertelig til lykke!

Nordsjælland Gren:

Lørdag den 2. november viedes på rådhuset i Roskilde søster *Kirsten Wendelbo Jensen* og broder *Finn Englyng,* begge Nordsjælland Gren. Efter den borgerlige vielse fik brudeparret Kirkens velsignelse i kirken på Priorvej i København ved grenspræsidenten for Nordsjælland Gren, broder Poul Andersen.

Stjernen ønsker det unge par hjertelig til lykke!

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Nordre Gren:

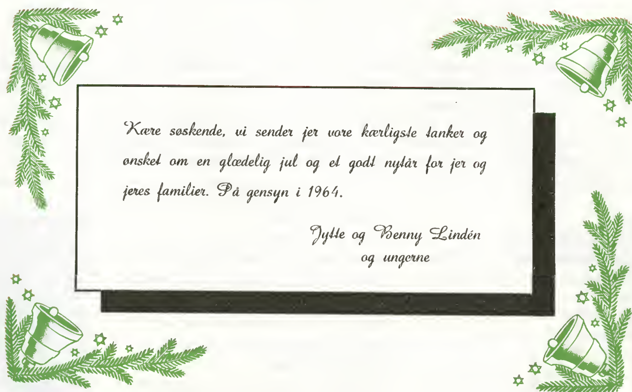
Martha Konnerup, 75 år den 1. decbr.

Helsingør:

Ingeborg Jensen, 70 år den 13. decbr.

Sølvbryllup i Amerika

Broder og søster *Gustav og Inge Olsen,* tidligere København, nu Arcadia, California, fejrer deres sølvbryllup den 4. december. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse ved:
København Søndre Gren: 4. oktober:		
Peter Farcinsen	Ældste Ralph C. Olsen	Ældste James Jackson
Lulu Farcinsen	Ældste James Jackson	Ældste James Jackson
Susanne Farcinsen	Ældste James Jackson	Ældste James Jackson
John Farcinsen	Ældste Ralph B. Olsen	Ældste James Jackson
København Centrum Gren: 28. sept.:		
Helge Børge Niemann Hansen	Ældste David R. Christensen	Ældste John Poul Jensen
Skive: 12. oktober:		
Kristian Richard Mikkelsen	Ældste Vernon Clay	Ældste Vernon Clay
Esbjerg: 6. oktober:		
Knud René Riis	Broder Theodor Johs. Hein Jørgensen	Ældste Howard Joseph Larsen
Aabenraa: 12. oktober:		
Hans Jørgen Maasbøl	Ældste Jim L. Petersen	Ældste Lawrence M. Knighton
Aalborg: 10. oktober:		
Christa Johanne Beukel	Ældste Donald B. Gundersen	Ældste Erik B. Lee
Amager: 19. oktober:		
Ernst Helmer Petersen	Broder Henri Gerhard Olsen	Broder Joseph Thomas Asmussen
Nordsjælland Gren: 5. oktober:		
Benny Skov Kristensen	Broder Poul Børge Andersen	Broder Ragnar Herbert Brun

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
København Søndre Gren: 25. august:		
Preben Svend Leif Stenberg Petersen	Diakon	Broder Benny Lindén
1. september:		
Arnold Holger Julius Jensen	Diakon	Broder Vagn Røder
København Nordre Gren: 6. oktober:		
Søren Flemming Sørensen	Lærer	Broder Arthur Sørensen
København Centrum Gren: 8. sept.:		
Bent Giesman Lindhardt	Ældste	Missionspræsident Levi B. Thorup
Svend Aage Christensen	Ældste	Missionspræsident Levi B. Thorup
6. oktober:		
Ernst Alvenius Rosanius Rasmussen	Præst	Broder Arnold Køster
Slagelse: 20. oktober:		
Martinus Madsen Stokholm	Ældste	Missionspræsident R. Earl Sorenson
Herning: 13. oktober:		
Walter Heinrich Rühe Overgaard	Ældste	Missionspræsident R. Earl Sorenson
Nordsjælland Gren: 8. oktober:		
Henry Frede Englyng	Lærer	Broder Poul B. Andersen
Hjørring: 20. oktober:		
Peter Kristian Kristensen	Lærer	Ældste N. Halvor Madsen
Odense: 5. oktober:		
Jacob Brandt	Diakon	Broder Jens Ole Byskov

Billede af Joseph Smith

Vi har ladet fremstille nogle ekstra eksemplarer af det smukke billede af *Profeten Joseph Smith,* som fandtes på forsiden af november-nummeret.

Billedet egner sig fortrinligt til indramning og vil være en glimrende julegave. Billedet koster

kr. 1,50 pr. stk.

og kan bestilles ved indsendelse af beløbet, enten i frimærker eller pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive, hvad der ønskes.

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

16. oktober:

Leonard Leroy Rustad fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Hjørring.

Don Joseph Christensen fra Porterville, California, beskikket til at arbejde i Valby.

Michael Edward Andersen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Vanløse.

David Walter Freeman fra Fresno, California, beskikket til at arbejde i Herning.

William Lynn Hopkins fra Tetonia, Idaho, beskikket til at arbejde på Frederiksberg.

Leslie Teancum Hintze fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Helsingør.

Stephen Gail Poulson fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Viby J.

Arva Maud Wahlen fra Bountiful, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

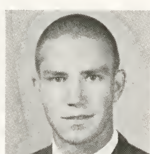
Mary Lu Wood fra Baker, Oregon, beskikket til at arbejde i Aarhus.

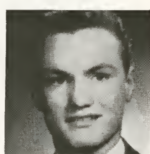
22. oktober:

Orville Larsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Svendborg.

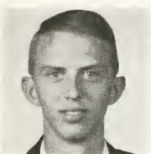

Leonard L. Rustad

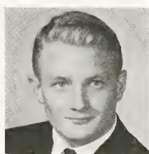

Don J. Christensen

Michael E. Andersen

David W. Freeman

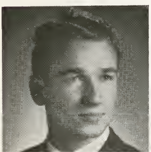

William L. Hopkins

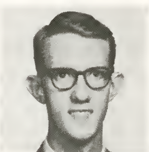

Leslie T. Hintze

Stephen G. Poulson

Arva Maud Wahlen

Mary Lu Wood

Orville Larsen

David Flinders
(ank. 17. sept.)

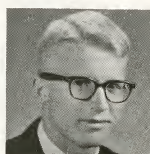
Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

29. oktober: *Charles Ray Clements* fra Kennewick, Oregon, efter sidst at have arbejdet som distriktsleder på Frederiksberg.

23. november: *Ernest Borge West* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet som distriktsleder i Hellerup.

Charles R. Clements

E. Borge West

Missionærforflyttelser:	**Fra:**	**Til:**
2. november:		
Bryce Christensen	Slagelse	Skive
Vernon E. Clay	Skive	Kbh. Indre By
Rulon E. Skeem	Kbh. Indre By	Slagelse
John P. Jensen	Lyngby	Hillerød
Jørgen Olesen	Hillerød	Herlev
Gordon O. Rasmussen	Herlev	Lyngby
Clark F. Echols	Svendborg	København

GLÆDELIG JUL ønskes af

Corona TAPET

Mary W. Kaiser

Henny og Orla Rasmussen

Rebecca og Jørgen Schmidt

Lissi og Tom Asmussen

Anni og Jørgen Ringheim

Inger og Peter Rasmussen

Irma og Harry Petersen

Kirsten og Poul Andersen, Allerød

Olga og Arnold Køster

Winnifred og Bjarne Gram

Inger og Felix Hasbo

Anni og Kurt Corfitzen Nielsen

Lis og Hans Billeskov Jansen

10 % rabet på alle lædervarer til kirkens medlemmer

Kufferter - visit- og rejsetasker - punge - tegnebøger skolemapper - dokumentmapper m. m.

LÆDERVAREFORRETNINGEN LE SAC
v. Ruth Hansen
Gl. Kongevej 163 — VE. 6397

TEAKKOMMODE

som tegn., 6 skuffer direkte fra fabrik

Kun

169,-

50 forskellige komm. på lager

ØBRO MØBLER
Kommodespecialisten

Korsørg. 22 - Løgstørg. 13. ØB 953
Fredag åbent til kl. 20

KØB BILLIGT — **Joy Cosmetik!** — **KØB EN GROS**

	1/4 l	1/2 l	1/1 l
Fougère		4,75	8,50
Barbersprit	4,00	7,00	
El Shave	4,00	7,00	
Frisercrème	4,00	7,00	
Portugal		4,75	8,50
Bay Rhum		4,75	8,50
Hårlak	4,00	7,00	
Håndlotion	3,75	5,50	
Skin tonic	4,00	7,00	
Æg shampoo	2,75	4,00	7,00
Olie shampoo	2,75	4,00	7,00
Speciel shampoo	3,50	5,75	9,50
Brillantine	4,00	7,00	

	100 gr	250 gr
Sports-Crème	3,50	7,00
Cold-Crème	4,00	8,00
Dag-Crème	4,00	8,00
Rense-Crème	3,50	7,00

Plastik Spray 1 kr.

Kamme, helt dusin 2,75 Toupet-kamme 0,75 stk.

Gaveæsker 5 forskellige slags
Herrer kr. 12,50 — Damer kr. 12,50

HØJESTE KVALITET **BE 2225 eller Joy,** Vera og Niels Johansen
Kobbelvænget 22[1] Kbh. Brh.

Garanti: Fuld tilfredshed eller pengene igen indenf. 8 dage

Kirkens Musik, bl. a. »Zions Sange«, søges, ligesom noder af enhver art har interesse. Jørgen Ljungstrøm, Maglegårdsallé 83, Søborg.

Det verdensberømte Tabernakelkor på LP plader! Gratis prisliste: send brevkort med navn og adresse til UTAH IMPORT CO. Parcelvej 70 B - Holte Tlf. Holte 51

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens, tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb altid med garanti.

Annoncer under »Personlige« må være redaktionen i hænde den 10. i måneden før udgivelsen. De koster kr. 2.00 pr. linie à 38 enheder.